

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

НОЩТА НА ЗМИЯТА

Част 5 от „Хрониките на Ралмия“

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЗМИЯ В БИБЛИОТЕКАТА

Олет Хърн мразеше да пази кралската библиотека. Пълният страж не смяташе книгите за ценност. Не разбираше защо кралят, кралицата и благородниците считат за необходимо някой да ги охранява, дори през нощта. Той самият мразеше да чете и смяташе, че от това занимание човек може да ослепее. Хърн имаше много по-високо мнение за пиенето и затова, макар да бе сложен на пост, вече бе порядъчно накувасен от брендите в манерката си, взето уж за сгряване.

Освен четенето и кралската библиотека, Хърн не обичаше особено и децата, особено когато правеха бели. Както например сега. Хърн не допускаше, че възрастен човек би си изгубил времето да влезе нощем в библиотеката, затова смяташе, че шумоленето от вътрешността ѝ, което бе дочул, е дето на някой невръстен немирник.

Хърн отпи още една глътка от брендите и влезе в старинната, прашасала библиотека, опитвайки да определи откъде е долетял шумът.

„Ако е някой плъх, ще хвана дворцовата котка и ще я хвърля през прозореца“, закани се Хърн на себе си, макар отлично да знаеше, че никога не би посегнал на пухкавото животно, любимо на повечето благородници в замъка.

Стражът кихна няколко пъти, докато обикаляше измежду рафтовете на гигантската зала, пазеща книжнина, избирана от архивите на цяла Ралмия.

Как мразеше целия прахоляк!

Накрая Хърн забеляза светлинка, прокрадваща се иззад няколко рафта. Това никак не му хареса. Проклетите дечурлига бяха отишли до Кралския архив, съдържащ цялата история на различните династии, управлявали Ралмия.

— Идвааам! — извика стража с надеждата децата да избягат и да не се налага да ходи до рафта на архива. По принцип за него се искаше специално разрешение, но на Олет Хърн не му се искаше да буди

началниците — още повече че докато се върне с тях, пакостниците вероятно вече щяха да са се махнали.

Засега обаче не се махаха. Хърн изпсува. Така ги възпитаваха родителите им — щом си благородник, можеш да се закачаш с низшите съсловия както си искаш.

Хърн с пуфтене се отправи към Кралския рафт и го заобиколи, за да види кое този път е проклетото пискало, решило да си играе с него. Дали беше дебелия принц, дете кралицата го тъпчеше със сладки по цял ден? Или грозното дете на барон Ривен?

Хърн преглътна.

Оказа се, че не дете се е озовало в библиотеката.

Всъщност, това, което виждаше изобщо не бе човешко същество.

Зад малко бюро, покрито с разгънати пергаменти, осветявани от дебела восъчна горяща свещ, стоеше отблъскващо влечугоподобно, което държеше пергамент в уродливите си ноктести лапи.

Мислите нахлуха в главата на Хърн. Какво беше това изчадие? Какво търсеше в библиотеката? Как изобщо можеше да чете? Понечи да изпищи, но в този момент съществото извърна голямата си, надигаща се над змийска качулка глава и очите на двамата се срещнаха. Писъкът заглъхна в гърлото на стража, още преди да е излязъл.

Съществото остави пергаментата на масата и пристъпи към Хърн. Съзнанието на стража закрепва от неестествените му движения, начинът, по който мускулите задвижиха змиевидните крайници, от шумоленето, което люспестите лапи издаваха при стъпването си по пода — същото, което го бе привлякло в библиотеката.

Змиевидното същество приближи стража, парализиран от погледа му, подаде раздвоения си език във въздуха, за да вдиша от страха на човека, а после разтвори челюсти и ги заби в гърлото му.

ГЛАВА ПЪРВА

ЛОШ ДЕН

Още не бе станало време за обяд, но в град Саликарнас вече бе горещо, въпреки че есента бе настъпила.

Алтан мислеше, че в Саликарнас винаги е или горещо, или вали студен дъжд, дошъл без предупреждение от морето. Такива бяха спомените от целия му съзнателен живот в града.

Алтан не знаеше откъде е, но бе израснал в Саликарнас, при свой далечен стар роднина, магьосник на име Кобъл. Родителите му, поне според Кобъл, също били магьосници, но загинали в корабокрушение. Преди да потънат под морските вълни, успели да спасят сина си, като призовали магическа птица, която да го отнесе при най-близкия му роднина — въпросния Кобъл.

За нещастие Кобъл нито бе очаквал, нито искал дете. Така Алтан израсна в дома му като момче за поръчки, макар официално Кобъл да го представяше пред приятелите си като свой чирак. За да поддържа впечатлението от време на време му преподаваше по някоя и друга магия, но иначе предпочиташе да го ползва за чистач или ратай, изпращан да купува съставки за отварите, които забъркваше в дома си край морето.

Кобъл беше магьосник зверотворец — създаваше чудовища и после ги продаваше на черните елфи, които преди триста години се бяха преселили от своя остров Коболтник в Саликарнас, поемайки властта в града. Елфите бяха винаги доволни от създанията му, тъй като те се представяха отлично в ежемесечните гладиаторски битки, ползвани за да се развличат поданиците им. В момента Кобъл отглеждаше химера, а за това се изискваха ред съставки, които Алтан трябваше да закупува.

Тази сутрин списъкът с покупки бе особено дълъг, а на всичко отгоре младежът чувстваше, че всички обитатели на Саликарнас са излезли спешно да напазаруват и се чувстваше почти загубен сред цялата гмеж от гоблини, орки, а и хора, които шареха из улиците на

града. Ненадейно в ума му отекна звън — магическа аларма, която Кобъл бе поставил на кесията му с пари. Беше я задействала крадлива ръка, опитваща да я прибере за себе си.

Макар и чирак на магьосник, покрай грижата за свирепите уроди, създавани от чичо му, за своите седемнайсет години Алтан бе пораснал като висок и силен младеж с бързи рефлексии, затова реагира инстинктивно и сграбчи обирджийника. Сините му очи се разшириха, когато видя, че е хванал средно на ръст, добре облечено момиче с кестенява коса и топли кафяви очи, което му се усмихна мило.

„Хубава е“, помисли си Алтан, усмихвайки се на свой ред.

В следващия миг крадлата го изрита между краката.

Момчето изстена и се срина на колене върху прашната земя, проклинайки покварените обитатели на Саликарнас. В това време момичето спокойно се отдалечи, потъвайки в тълпата с парите му. Няколко гоблина наоколо се изсмяха, развеселени от гледката на мъчещия се да си поеме въздух Алтан.

Когато най-сетне успя, младежът ядно се изправи, изтръсквайки и без това мръсната си тъмна роба от прахта по земята. „Страхотно“, помисли си той, прокарвайки нервно пръсти през гарвановочерната си коса. Как щеше да обясни на Кобъл, че е изгубил парите му? Като му каже, че се е зазяпал в едно момиче, което после го е набило и обрало? Та така щеше да свърши като вечеря на химерата!

Алтан понечи да се изплюе гневно на прашния път, но видя, че наблизо минава минотавър с черна ризница, издаваща го като представител на градските власти и реши да не го прави — нямаше пари, с които да плати глобата.

Оставаше му да се прибере при Кобъл, надявайки се на прошка от страна на чичо си.

* * *

Докато се прибираше от морето се изви студен неприятен вятър, който изгони царувалата допреди минути жегата и навя черни буреносни облаци. От тях първо блеснаха светкавици, а след това започнаха да се изливат потоци вода, които измокриха до кости Алтан и съвсем го вкиснаха. Водата се стичаше на ручейчета от дрехите и косата му,

когато наближи къщата на чичо си. Тя бе разположена в краищата на един от по-богатите квартали на Саликарнас, на около петдесетина метра от останалите и се намираше на скалист нос, надвиснал над момента сърдитото море.

Или поне трябваше да се намира там. Когато наближи обаче, Алтан се принуди да спре и да преглътне. Къщата изглеждаше полуразрушена, а около нея щъкаха орки и гоблини — противни хуманоидни създания, за които се знаеше, че обичайно служат на зли сили. В потвърждение на тази мисъл младежът забеляза и няколко черни елфа, които наблюдаваха равнодушно случващото се. Черните им наметала се развяваха от вятъра.

Сърцето на Алтан се сви. Какво беше станало? Къде беше чичо му Кобъл?

— Какво е станало? — попита момчето разтревожено.

— Разкарай се! — отвърна му един от орките, зеленикав звяр, чието лице бе разсечено от белег, минаващ от челото до долната му устна.

Алтан потръпна от отговора.

— Аз съм чиракът на магьосника Кобъл — извика младежът, — живея тук! Какво е станало?

— Абе ти гламав ли си, бе? — изръмжа оркът и приближи момчето, оголвайки зъби. Младият чирак потрепери и отстъпи назад, мъчейки се да си спомни някое от заклинанията, които му бе преподавал чичо му.

— Остави хлапето, Хардак! — извика един от черните елфи, висок мъж със студено и изпито лице, който приближи Алтан.

— Аз съм Велир, звероукротителят на барон Раксмайл — рече бавно елфът, — купувах чудовища от магьосника Кобъл. Той никога не ми е говорил за свой чирак.

Алтан усети как едновременно го пронизват тревога и обида. Обида, задето старецът сякаш се срамуваше от него и гледаше да не го споменава пред високопоставените си приятели и тревога, че не знае как да убеди черния елф в правотата на думите си.

— Какво е станало? — попита отново той.

— Нещо е нападнало магьосника — отговори студено Велир. — Намерихме го мъртъв в кабинета му. Химерата, която чакахме, също е мъртва.

Алтан отстъпи назад, сякаш го бяха ударили с мокър парцал. Чичо Кобъл — мъртъв? Но как бе възможно това? Та той бе... магьосник, стар и силен, приятел на черните елфи, а и... нямаше врагове. Кой би убил Кобъл?

Алтан не обичаше много свадливия старец, но усети как сърцето му се свива.

— Мога ли... да го видя? — попита той с премалаял глас.

— Не — студено отговори черният елф. — Къщата се конфискува в името на барон Раксмайл за целите на разследването.

Алтан зяпна и усети как в сърцето му се прокрадва много лошо предчувствие.

— Ама аз... — заекна той — как... къде ще живея?

— Нямам представа — незаинтересовано отговори Велир. — Ако имаш претенции към решението на барон Раксмайл, можеш да изпратиш писмено оплакване в неговата канцелария, първото ниво на двореца. Работното време е всеки ден от първи петли до пладне.

— А тази вечер? — Алтан тръсна глава и от черната му коса се разлетяха пръски. — На дъжда ли ще ме оставите?

— Това не е моя грижа — отговори хладно Велир, а оркът, наречен от него Хардак изръмжа:

— Чу господарят черен елф. Разкарай се оттука, човешко пале — зеленокожият звяр изръмжа и надигна пестник.

Алтан отстъпи назад. В сърцето му проблесна гняв и за миг в ума му премина мисълта да удари орка с някоя магия. За жалост обаче, познанията му не бяха големи и дори да победеше звяра, оставаха събратята му и техните мрачни господари.

Момчето преглътна с мъка яростта си и слезе надолу по пътеката към града. Дъждът като че ли се усили.

„Кой би искал да убие чичо Кобъл“, питаше се Алтан. Магьосникът наистина бе стар и свадлив, но не бе правил злини никому. Нямаше никакви врагове, поне не и такива, които да са известни на младежа.

Алтан разбра и колко зависим е бил всъщност от милостта на чичо си. Сега без него той нямаше нито дом, нито храна, нито — особено след инцидента с онази проклета крадла — пари.

Алтан реши, че трябва да отиде при някой от приятелите на чичо си, други магьосници, занимаващи се със зверотворене. Той обаче

знаеше домовете на малцина от тях, а там не го посрещнаха добре — от първия го изгониха, във втория сякаш нямаше никой, а слугата, отворил вратата на третия, го изслуша търпеливо, но каза, че не може да помогне и го отпрати.

Младежът се изплаши не на шега. В този момент той наистина си нямаше нищичко — нито близки, нито роднини, нито пари или подслон. Познаваше някои момчета, с които бе ритал топка по улиците, но те го търпяха само в игрите, боейки се от това, че е чирак на магьосник и то на такъв, работещ за черните елфи.

Дъждът продължаваше да вали постоянно, монотонно и момчето чувстваше, че водата се е просмукала до костите му. Стана му студено, гадно и дори мъчно за горещините от сутринта.

Освен това започваше и да се мръква, а по улиците на града започнаха да се появяват стражи, които пъдеха скитниците от кварталите на заможните и ги отпращаха към бедняшките гета, където нощем в търсене на лесна плячка скитаха гоблини и орки.

Скоро Алтан се озова сред тях и осъзна как в Саликарнас се оправят с бездомниците. Неколцина от скитниците го гледаха гладно, сякаш нетърпеливи да падне пълен мрак, за да го нападнат, обрат, а може би и изядат.

Младежът приготви няколко защитни заклинания, които Кобъл му бе преподал в случай че нещата с питомците му се объркат и стисна юмруци, измъчван едновременно от страх, но и от яд, че се е озовал в такова жалко положение.

Все още бе прекалено светло и никой от скитниците не се реши да го нападне, но от това на Алтан не му стана по-леко. Той не знаеше нито къде да иде, нито пък какво да прави, а проклетият дъжд не спираше да вали.

Вече се бе стъмнило, когато накрая, замаян от умората и терзанията на неспокойния си ум, той реши да спре до една къща и се прилепи до стената ѝ, търсейки минимален подслон от капките дъжд.

— Дано поне спре да вали — помисли си момчето, като се сви се на влажната пръст, загръщайки се с мократа си роба. Щом се отпусна на земята, го заля вълна от гадене и той смътно си даде сметка, че вероятно се е разболял.

След това всичко потъна в мрак.

ГЛАВА ВТОРА

ПЛАТЕНА НОЩУВКА

Когато отвори очи, се озова дома на чичо си Кобъл. В камината пукаше зеленикав огън, около който се грееха змии, втреничили немигащи очи в пламъците и подаващи раздвоени езици измежду отровните си зъби.

Момчето усети как го побиват ледени тръпки. Кобъл мразеше змиите, никога не гледаше животни, близки или свързани с тях. Дори змийската опашка на Химерата го плашеше и затова караше Алтан да се грижи за нея.

— Защо закъсня? — чу се гласът на стария магьосник. Алтан се вцепени и се обърна. Старецът стоеше на входа на стаята, пребледнял като труп, а около гърлото му се виеха змии, които хапеха мъртвешки бледата му плът.

— Закъсня и затова умрях — произнесе старецът.

Змиите погледнаха към него, отвориха усти и засъскаха така, сякаш се смеят.

Алтан изкрещя.

Крясъкът го събуди и го върна към действителността. Беше или много късно, или много рано. Дъждът бе намалял, но студената вода вече бе образувала локва около тялото му. Момчето опита да стане, но установи, че няма сили и изпышка.

От къщата излезе човек, но Алтан не успя да го види ясно, само забеляза, че накуцва. Усети как груби ръце го вдигат от земята, а дрезгав глас прошепна:

— Трябва да си много глупав, за да замръкваш в тая част на Саликарнас, момко — след което бе замъкнат във вътрешността на малката къща, край която бе опитал да си почине. Там съблякоха мокрите му дрехи и го поставиха край запален огън.

— Нямаме възможност да храним трети човек — дочу се отнякъде смътно познат женски глас, но дрезгавият го пресече:

— Когато нямаме възможност да помогнем на изпаднал в беда човек, значи не си струва да живеем.

Алтан бе завит с грубо одеяло. Опита да каже нещо, но нямаше сили дори за толкова. Отново простена и потъна в безпаметен сън.

* * *

Събуди се по някое време на следващия ден. Главата го болеше силно, но поне не усещаше ужасния студ от снощи. Намираше се във вътрешността на много бедна къща. Беше поставен на одър, сложен близо до огъня и все още завит с грубото одеяло, с което го бяха завили снощи. Дрехите му се сушаха до огъня, който все още пукаше.

Алтан се изправи в седнало положение да огледа обстановката.

— Засега по-добре си леж — прозвуча отново дрезгавия глас от нощта и Алтан се обърна в негова посока. Той принадлежеше на набит, среден на ръст мъж, който стоеше на малка масичка и пушеше лула. Не той обаче привлече вниманието на момчето.

До него стоеше нахалната крадла, която го бе обрала снощи. За разлика от вчерашния ден, сега тя бе намусена и изглеждаше сърдита.

— Ти! — възмутено каза Алтан.

Мъжът се засмя:

— Тамия ми спомена, че вчера сте се запознали и ти си останал с 30 жълтици по-беден от тази среща. Извинявам се за причиненото неудобство, но то е част от ежедневието в нашия град.

— Неудобство? — заекна Алтан — та тя ме остави без пари и... и...

— Те сригах — намеси се Тамия, все така намръщена. — Сега ако ми кажеш, че заради това са те изгонили от къщи, почти ще ме накараш да се чувствам виновна.

— Не са ме гонили от къщи — сърдито отвърна Алтан, макар че на практика черните елфи го бяха изгонили.

— Значи сам си избягал? — насмешливо попита крадлата.

— Убиха чичо ми — отговори механично Алтан и в този момент събитието отново се стовари с пълната си значимост върху него. Той

отвори уста, мъчейки се да продължи, но се отказа и пак я затвори.

Очите му се напълниха със сълзи.

Винаги си бе мислил, че не обича стария, досаден магьосник, който го бе отгледал, но си даде сметка, че той е единственият му близък човек и му бе осигурявал дом и някаква, макар и сурова грижа.

— Съжалявам, момко — отново проговори мъжът с дрезгавия глас и звучеше искрен, — за съжаление в този свят хората постоянно се убиват един друг и се мъчат да оцелеят. В някой друг свят или може би в друг град, като този около Кралския Замък например, не бих пращал дъщеря си да краде и да се бие с момчета по пазара. И може би нямаше да убият чичо ти. Комарджия ли е бил, че е срещнал такъв край?

— Беше магьосник — отговори сухо Алтан. — Кобъл магьосника.

При тези думи Тамия скочи на крака и изсърска като котка.

— Значи ти си от кръвта на онзи изрод. Махай се от дома ни, докато все още можеш.

Алтан зяпна при реакцията. Значи чичо му все пак имаше врагове?

— Успокой се, миличка — махна баща ѝ. — Извини ме, момко, но щерка ми понякога е доста емоционална. Тамия — обърна се към нея, — Кобъл не е виновен, че чудовището му ме удари в онази битка, а дори и да беше, племенникът му няма нищо общо.

— Разбираш ли — мъжът се обърна към Алтан и засмука дим от лулата си, — навремето аз бях гладиатор и то сравнително известен. Регън Победителя, така ми казваха.

Алтан за пореден път отвори уста изненадан. Регън Победителя, та той беше известен на всички момчета в Саликарнас, великият войн, който побеждавал всякакви чудовища до...

— Битката с онзи грифон — довърши неизречената му мисъл мъжът — По принцип знам бързината на тия твари, но онзи беше подсилен от чичо ти Кобъл и ме изненада. Убих го, но бе направил единия ми крак — Регън потупа дясното си бедро — на кайма. Оттогава куцам. А барон Раксмайл и граф Велир не дават недъгави да участват в техните забавления.

Алтан усети пристъп на жал към този човек, който някога беше карал цял Саликарнас да скандира името му.

А сега караше дъщеря му да проси.

— Съжалявам — прошепна младежът.

— Недей — отговори Регън, — аз имах своето време и то отмина. Единственото, което ми е жал е за малката, тя заслужава по-добра участ. Тамия се научи сама да чете.

Мъжът я погледна с гордост.

— Когато спестим достатъчно пари, тя ще иде и ще се изучи и ще живее в някой замък с благородните рицари и дами. Не и в Саликарнас обаче — очите на някогашния гладиатор станаха студени, — не и при черните елфи.

— Някой ден ще отида в Кралския замък — заканително каза Тамия, — дори да се наложи да обера двадесет като тебе.

Алтан се замисли, сетне отговори:

— Не сте ме обрали, просто сте си взели парите за тазвечершната нощувка — сви рамене момчето.

Регън избухна в смях. Дори лицето на Тамия омекна.

— Хехе, за бая нощувки си предплатил значи — каза стария гладиатор. — Можеш да останеш, докато се оправяш, но искам да ми отговориш на няколко въпроса. Кой е убил чичо ти?

— Не знам — откровено отвърна Алтан, — който и да е бил, беше оставил къщата в жалко състояние, бе полусрутена.

— Значи сигурно е бил магьосник — кимна Регън.

— Но чичо нямаше врагове — призна си момчето, — поне не и такива, за които аз да знам.

— Това не е добре — поклати глава Регън.

— Надявам се черните елфи да хванат убиеца! — процеди Алтан и добави. — И да докажат прословутата си жестокост.

Черните елфи наистина се славеха с нечовешките си мъчения, половината от които бяха наречени на името на граф Вайлърс — митичен техен владетел, който бе служил на древния им господар лорд Асмоел.

— Няма дори да го потърсят — поклати глава Регън. — Кобъл може да е работил за тях, но е бил човек. На тях им пука само за собствената им раса и то само понякога.

— Аз ще говоря с тях и ще се опитам да си взема дома, който те безобразно конфискуваха — настоя Алтан и после добави импулсивно — и ако стане ще ви покана да живеете там!

— Това е много благородно, но едва ли ще стане — поклати глава Регън. — Все пак иди при черните елфи и провери какво знаят за тоя убиец. Трябва да разберем какво е търсил.

— Има ли значение какво е търсил? — поклати глава Алтан. — Той вече уби чичо.

— Има голямо значение — отговори Регън, — може да е търсил теб, а не чичо ти.

— Мен? — ококори се момчето. — Но аз пък хептен нямам врагове, аз съм... ами... — Алтан от една страна не искаше да каже „просто момче“, но от друга не се сещаше с какво можеше да замени не носещата особено достойнство фраза.

— Знам, че си още момче, но щом нито ти, нито чичо ти имате врагове, може някой друг ваш роднина да има. С какво се занимават родителите ти? — попита гладиаторът.

— Мъртви са — уморено отговори Алтан, — загинали са в корабокрушение малко след като съм се родил.

— Тая работа не ми харесва, тате — рече Тамия. — Много трупове има около тоя младеж и може би върлуващ магьосник-убиец.

— Млъкни, Там — викна баща ѝ, — плюя на себе си, ако съм отгледал момиче, което безсърдечно може да изхвърли болно момче на улицата, само защото не иска да каже едно извинявай!

— Аха, значи вече трябва да се извинявам, затова че нося хляб в къщата — изсъска Тамия и излезе от къщата, с трясък затваряйки вратата.

Алтан не се сещаше какво да каже.

— Ще ѝ мине — усмихна му се Регън.

Но усмивката не стигна очите му.

ГЛАВА ТРЕТА

ЗМИЯТА ТЪРСИ

Алтан облече вече изсъхналите си дрехи и в един момент си даде сметка, че докато са го събличали и завивали снощи, вероятно Тамия го е видяла гол. Мисълта го накара да се изчерви, но той реши да я прогони от съзнанието си.

— Мисля да отида в канцеларията на черните елфи — заяви той.

— Малко е рисковано — отвърна Регън, който си бе сипал някакво пиене, — допреди няколко часа бе образувал нещо като треска, а в такива случаи е добре човек да си седи вкъщи.

— Мен вкъщите ми го взеха — отвърна Алтан, — така, че нямам голям избор.

Регън се почеса по главата.

— Имаш известно право — призна накрая — и все пак не ми се ще да излизаш. Особено ако навън дебне убиец.

Младежът сви рамене:

— Както ти казах и преди, аз нямам врагове. Едва ли гони мене.

— Ти каза така и за чичо ти, а виж го къде е сега — намръщи се гладиаторът.

— Виж — Алтан се поколеба. Възможно ли бе наистина по петите му да има убиец? Ако да, защо? Той не бе излъгал, като бе казал на Регън, че няма врагове. Е, по време на игрите на топка си бе разменял по няколко шамара с другите момчета (което винаги му печелеше кавги с Кобъл), но нищо сериозно.

— Виж — повтори Алтан, леко объркан.

— Гледам те внимателно — присмехулно отвърна гладиаторът.

— Ако не отида сега — продължи момчето, не обръщайки внимание на закачката, — черните елфи могат да решат, че тази къща не ми е важна и нататък ще ми стане още по-трудно да я взема. А тая къща е едничкото, което имам.

Регън се замисли.

— Принципно си прав — въздъхна накрая той — и макар че аз не вярвам онези да ти върнат дома, редно е да опиташ. А и можеш да научиш нещо за убиеца. Аз те съветвам да побързаш обаче — канцеларията на черните елфи работи до пладне, а ти добре си поспа.

— Аха — кимна Алтан, — тръгвам. След това ще се върна, ако... — момчето се поколеба, обзето от внезапно притеснение — ако може.

— За може, може — разсмя се гладиатора, — но бих се радвал ако все пак ми кажеш името си. Досега не стана дума за тоя въпрос.

— Алтан — отговори младежът и се усмихна, — казвам се Алтан.

След това тръгна да излиза от къщата. Внезапно обаче се спря на входа и без сам да знае защо, добави:

— Предай, тъъ, много поздрави на Тамия!

— Ще ѝ предам, но едва ли ще се върне преди теб — засмя се Регън.

Алтан кимна леко глуповато и излезе навън. От снощния студен дъжд не бе останала и следа и слънцето отново бе изгряло, жулейки разхождащите се из града с немилостивите си лъчи. Младият магьосник кривна по лъкатушещите улички, стигайки до по-хубавите квартали и по пътя към двореца на черните елфи.

Той бе построен преди около три века и половина от безмилостен ръководител на Гилдията на Убийците, наречен барон Форкоу. Народните приказки твърдяха, че бил страшно дебел и построил замъка, защото не се побирал в нормална къща. Форкоу обаче бил слуга на лорд Асмоел, злия господар на черните елфи и двамата погинали почти заедно от ръката на война, изпратен от Кралят на Ралмия. След смъртта на Асмоел, черните елфи бяха напуснали своя остров Коболтник, неприветливо място, наситено с тъмна магия и бяха дошли в Саликарнас, където бяха се установили като господари на мястото на някогашната Гилдия на Убийците.

В момента барон на града, който бе независим от Короната в Ралмия, бе барон Раксмайл, силен и алчен владетел, облагащ жителите на Саликарнас с непосилни данъци. Простолюдието обаче бе доволно, тъй като бе подлъгвано от забавленията, които той му подхвърляше като прословутите си гладиаторски игри, в които храбри войни се биеха с чудовища или помежду си.

По времето на барон Форкоу замъкът бе доста занемарен, но черните елфи го бяха затегнали и сега той представляваше мрачна, тъмна цитадела, която хвърляше ледена сянка и в най-светлия ден. Бе разделен на няколко нива, като във външното и най-ниското бяха връзките на черните елфи с подчинените им народи — данъчно, канцелария за въпроси, отдел за борба с безредиците, който обаче се задействаше само при случаи на неплатени данъци или пострадал черен елф. Там беше и прословутия билетен център, в който хората даваха и последните си пари, за да отидат на кървавите гладиаторски битки.

Алтан обаче се интересуваеше от информация и затова отиде именно в канцеларията — малка, каменна стая, пред която като по чудо нямаше никой. Младежът почука по затворената дървена врата и отвътре се чу сух и неприятен глас:

— Влез!

Младият чирак отвори вратата и се озова лице в лице с черен елф, който стоеше зад малко бюро. Бюрото бе отрупано с различни пергаменти и свитъци, а на ръба му имаше малка бутилка, пълна с течност, за която Алтан нямаше съмнение, че е алкохол. Момчето се почувства неуверено — от чичо си Кобъл знаеше, че няма по-лош чиновник от такъв, който се затваря в кабинета си да пие.

— Какво искаш — троснато попита черният елф, тропайки с нокти по повърхността на бюрото, — нямам цял ден да те чакам!

Алтан затвори вратата зад гърба си и плахо каза:

— Аз съм Алтан, племенник на магьосника Кобъл... — той млъкна за момент, не знаейки как да продължи.

— Да, и?

— Ами... той беше убит.

— И? — отново го подкани чиновникът, отпивайки глътка от питието си. — Е хайде де, човешко момче, нямам цял ден да си губя с теб!

Алтан усети как в него се надига раздразнение, но го овладя.

— Искам да попитам има ли информация за убиеца — каза той и сетне добави — и има ли начин да си върна къщата, която ми бе конфискувана в името на барона вчера.

— Тя тая къща е била на чичо ти, а не твоя — рязко отвърна черният елф, сетне извади два празни пергаментови листа и започна да

драска с едно криво перо, което час по час топеше в малка мастилница.

— Давам ти две направления — каза черния елф. — Първото е за убиеца, ще отидеш в отдела за безредици. Втората е за къщата. Там трябва да отидеш на аудиенция при барона, защото той лично се занимава с конфискации. Свободен е в края на тази седмица, но те съветвам да си облечеш някакви по-хубави дрехи, защото така мърляв стражите ще те изхвърлят навън, ясно?

Алтан кимна глупаво, без да знае какво да каже. Вместо да получи отговор, го бяха затрупали с бюрократични пречки. Той взе листите и излезе от канцеларията, отправяйки се към отдела за борба с безредици.

За жалост пред него на опашката за консултации бе едно алчно джудже, което твърдеше, че кръчмата му е била обрана от орки.

— Това е третият път, в който кръчмата ти бива обирана този месец, Водфар — студено отвърна посрещналият го страж-черен елф — На барона му омръзна да плаща компенсации за щети, които вероятно са причинени от самия теб.

— Баронът обаче няма нищо против хубавото ми ябълково вино, нали! — изкрещя яростно джуджето, наречено Водфар.

— Вино, за което дворецът ти плаща скъпо и прескъпо, Водфар — продължи черният елф. — Не смей повече да поставяш под въпрос преценката на барона, джудже, иначе ще те хвърлим на арената.

Водфар нервно ухапа мустака си, сетне се завъртя на пети, демонстративно блъсна с лакът Алтан и излезе от кабинета.

— Ти по каква работа? — попита черния елф.

— Ами аз... — Алтан подаде пергамент, който чиновникът от канцеларията му бе дал. Стражът го погледна.

— Да, за убийството на Кобъл — черният елф вдигна очи към момчето. — Голяма загуба за арената, бих казал аз. Неговите чудовища бяха доста впечатляващи. Дано си наследил нещо от таланта му.

Алтан нямаше никакво влечение към заниманията с опасни зверове и се размърда некомфортно. След това обаче реши да попита въпроса си:

— Знае ли се нещо за убиеца? — попита той.

Черният елф се намръщи.

— Само догадки, но те са си наша работа.

— Кобъл ми беше чичо. Трябва да знам! — настоя Алтан.

— Бил е магьосник. Вероятно — отговори неохотно черния елф.
— Вероятно? — повиши глас Алтан. — Дори не сте сигурни?
— По-тихо, човешко момче. Не обичам низшите раси да ми крещят.

Алтан потръпна от обидата, но се укроти.

— Щетите по къщата на чичо ти не са такива, каквито сме виждали. Вероятно става дума за неизвестни практики на тъмна магия. Явно чичо ти се е забъркал с опасни хора. Това е, което мога да ти кажа, а и то е прекалено много. Сега се махай!

Младежът се сви от внезапната грубост в тона на елфа, но смотолеви някаква благодарност и си тръгна.

Ден след смъртта на чичо, той не знаеше кой знае колко повече отпреди.

* * *

Когато се прибра в къщата на стария Регън, видя, че, противно на прогнозата на гладиатора, младата крадла Тамия се е върнала в дома си преди него.

— Хей, магьосническият чирак! — посрещна го тя с поздрав, от който не лъхаше особена дружелюбност.

— Здравей — притеснено отговори Алтан, а наум си каза: „Какво пък я ядосах сега“.

— Къде скитосва? — нервно попита Тамия.

— До отделите на черните елфи — отвърна притеснено младежът, — не знаят за убиеца повече, отколкото предположи баща ти. Магьосник, но използва техники, които не познават.

— Това е много странно — намеси се Регън, който отново бе запалил лулата си. — Черните елфи са майстори на тъмна магия. Малцина могат да се похвалят, че владеят неизвестни за тях техники. Чичо ти наистина се е забъркал с лоши хора. Какво стана с къщата?

— Пратиха ме при барона — направи гримаса Алтан. — Краят на седмицата можело да ида на аудиенция. Казаха ми да се облека по-добре, като не ми е много ясно как ще стане това, като си имам само тази роба.

— Пратили са те да видиш барона? — очите на Регън се разшириха. — Явно случаят наистина е загадъчен. Обикновено срещите с барона означават, че по-долните му слуги нямат идея какво точно се е случило във въпросната къща.

— Става все по-хубаво — кисело се обади Тамия. — Някакъв странен тип разпитваше за теб из пазарите.

— За мен? Но кой може да ме е търсил?

— Надявах се ти да ми кажеш, но не изглеждаше хубав човек. Всъщност, дори не знам дали беше човек. Беше се целия забулил в един черен плащ, нищо не се виждаше отдолу. Като говореше, тонът му бе провлачен и неприятен, съскащ като на змия.

При думата змия в съзнанието на Алтан проблесна споменът за среднощния му кошмар и младежът потръпна.

— Сещаш ли се за кой говорим? — забеляза реакцията му Регън и повдигна вежди.

— Н-не — поклати глава Алтан, — просто се сетих за един кошмар със змии. Сънувах го точно преди да ме приютите — младежът се усмихна неловко.

— О, да, ясно си беше, че е кошмар. Изпищя като агне на заклание — отговори саркастично крадлата.

— Лоша работа — помръкна обаче лицето на баща й. — Някои магии имат остатъчен ефект върху съзнанието и причиняват кошмари. Не ми харесва цялата история.

— Смятате ли, че закачуленият е убил чичо? — попита Алтан и усети как по гърба му полазват тръпки. — Дали сега не търси и мен?

— Ако е така, много лошо, че те прибрахме, ама баща ми има милостиво сърце — безсърдечно отговори Тамия.

— Стига, Там — прекъсна я Регън. — Кажи ми повече за това качулат, забеляза ли нещо особено, как се движеше, какво питаше?

— Всичко в него беше особено, татко, забулен беше като труп, хем че днес беше топъл ден. В сравнение с гуглата му робата на Алтан е като парцал, макар че тя и без това си е парцалива. А за това как се движи, гадно беше, имаше нещо неестествено, като че е влечуго.

Алтан отново потръпна, споменът за съня стана все по-ярък. За момент чу съскането в ума си и в този миг на вратата се почука.

Регън се обърна към Алтан:

— Легни до стената!

Момчето стори, както му казаха и Тамия, която явно бе минавала и преди през различни тежки ситуации хвърли отгоре му едно одеяло, за да не се вижда. Алтан се послуша, тъй като виждаше много слабо през плетките на одеялото.

Регън се изправи и докуцука до вратата.

— Кой сте и какво търсите — чу се гласът му.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗМИЯТА НАПАДА

— Добър вечер — отговорът на новодошлия смрази кръвта на Алтан. Нещо в гласа му прозвуча противоестественно и кощунствено, сякаш гърлото на приказващия не е предназначено за човешка реч. — Може ли да отворите?

Вратата леко се откряна.

— Добра да е. Но не отговорихте на нито един от въпросите ми — хладно отвърна Регън. — Кой сте вие и какво искате?

Алтан наостри слух.

— Вестоносец съм. Нося съобщение за магьосника Кобъл — отговори неестественият глас. Алтан чу как Тамия си поема рязко въздух.

— Кобъл е мъртъв, а и преди не живееше тук — отговори Регън, — грешка имате.

— Научих скръбната вест, че Кобъл е починал — отвърна новодошлият. — Чух обаче, че племенникът му Алтан е отседнал при вас?

След тези думи във въздуха се разнесе съскане, сякаш змия е подала езика си, за да надуши въздуха.

— Чул сте грешно — отговори Регън, — аз живея сам с дъщеря си и мразя магьосници. Не бих пуснал в дома си такъв.

Последните думи очевидно бяха предупреждение към пилигрима.

— Жалко — отвърна съскащият. — В такъв случай се извинявам за безпокойството.

След миг Регън затръшна вратата и се обърна към Алтан:

— Ставай.

Момчето се изправи на крака рязко, от което леко се замая. Ефектът от снощната треска не бе отминал напълно, както му се бе струвало през по-рано през деня и сега отново се чувстваше леко слаб.

— Това беше човекът, дето разпитваше за теб — каза Тамия и изглеждаше бледа като платно. — Откъде познаваш такъв гад?

— Не го познавам...

— Тихо — изръмжа му Регън.

Младежът се сепна, но снижи глас:

— Нали си тръгна?

— Много си наивен. Гадината замисляше нещо. Направи грешка обаче, че не ме осветка на място. Явно славата ми още държи влага.

— Мислиш, че е знаел кой си? — повдигна вежди Тамия.

— Според мен знаеше кой съм, знаеше с какво се занимаваме и със сигурност знаеше, че момъкът е при нас.

— Как разбра? — зяпна Алтан.

— Нюх — поклати глава гладиаторът, — поведението му беше като на котарак край паница мляко. Да ви кажа обаче, това не бе котарак, нито човек. Сигурен съм, че беше влечуго.

— Какво? — в един глас викнаха Тамия и Алтан.

— Макар и по-слаби от вашите, очите ми имат око към детайла. Това, което взимате за непроницаем мрак под качулката са люспи — отвърна Регън. — Това беше някакво змиевидно, уродливо същество. По-лошото обаче е, че ще се върне и сигурно ще доведе и други със себе си.

— Други змиевидни? — потръпна Алтан.

— Не, надявам се — отговори гладиатора. — Мисля, че ще домъкне срещу пари ония, които са му изключокарили кой съм и къде живея. Сигурно улични отрепки. За щастие, аз ще съм готов.

— Не можеш да се биеш, тате, това е лудост!

— Лудост? — Регън се обърна към дъщеря си и очите му заблестяха. — Това, че съм куц може, може да ми пречи да се справям с изчадията на Кобъл, но няколко улични плъха няма да ми се опрат — и гладиатора се наведе до малък гардероб, от който измъкна арбалет и къс, широк меч.

— А змиевидният? — попита Алтан, объркан.

Регън се спря за момент.

— Не знам — поклати глава накрая, — за пръв път виждам такова създание. Нямам идея колко е силно.

— Аз владея някои магии — каза младежът. — Те са защитни, чичо ме научи на тях за да се справям с неговите „питомци“, в случай

че подивеят.

— С тия магии чичо ти вече е в гроба, хлапе — пресече го Регън.
— Ти и Тамия ще се махнете през тайния проход, който съм подготвил в къщата.

— Няма да те оставя сам! — извика крадлата.

— Ще правиш каквото ти кажа! — отвърна набитият мъж и натисна една дъска до стената. Одърът, на който миналата нощ бе спал Алтан се отмести и разкри проход със стълби, слизащи надолу.

— Това води до каналите на града — с леден глас отговори Тамия, — няма да се крия в отходните води, докато ти се биеш сам.

— Мога да ти помогна с магиите си — настоя и Алтан.

В този миг на вратата отвън отново се почука.

— Слизайте — настоя Регън, шепнейки, сетне извика през рамо:
— Момент!

Стоящият на вратата обаче явно бе нетърпелив, тъй като започна да натиска бравата.

— Слизайте долу! — настоя Регън с такъв тон, че момчето и момичето неохотно заслизаха по стълбището.

Гладиаторът се обърна към вратата, надигайки арбалета си точно за да види как вратата се отваря и вътре влиза облечен в парцаливи дрехи орк, който размахва крив и нащърбен ятаган.

Регън стреля с арбалета си и стрелата улучи пришълеца право в туловището. Оркът изръмжа, но Регън завъртя арбалета си във въздуха. Някакъв механизъм изщрака и нова стрела полетя към нападателя, този път удряйки го във врата, за да го повали мъртъв на земята.

Тамия и Алтан бяха спрели да слизат, като само главите им се подаваха от шахтата, в която се спускаха.

— Бягайте, глупаци такива! — извика гладиаторът, пускайки нова стрела, която този път улучи едно парцаливо еднооко джудже точно в сърцето. Скитникът изкрещя и рухна до орка.

Следващият враг обаче бе трол, на който стрелите не правиха впечатление. Регън изруга, хвърли арбалета настрани и изтегли късия си меч. Той остави трола да го доближи, сетне избегна удара му, стъпи със здравия си крак върху коляното му и заби меч в отворената уста на звяра.

— Много впечатляващо, гладиаторе — забуленият в черно силует застана на вратата, ръкопляскайки. Звука прозвуча някак сух

заради черните нокти, с които завършваха пръстите на люспестите длани.

— За последен път ви казвам — каза Регън на все още стоящите неподвижно Алтан и Тамия, — бягайте.

— Искам само момчето, гладиаторе — повтори съществото, — дай ми го и дъщеря ти ще живее.

— Върви при Прокълнатия, боклук — каза Регън и без предупреждение хвърли меча си напред като нож, толкова бързо, че Алтан ахна.

Качулатият силует изплю киселинна хрчка, която пресрещна меча и го разби на късове.

— Това беше много глупаво — процеди той, но Регън вече го нападаше. Ръцете на гладиатора стиснаха влечугото за гушата, така че да не може да плюе, а после го тръшнаха на пода.

— Махнете се, по дяволите! — изкрещя гладиаторът към глупаво гледащите го Алтан и Тамия.

— Татко! — викна крадлата, не знаейки какво да стори.

В този момент качулатото същество, бързо като светкавица, прокара ноктите на пръстите си през езика на отворената си уста и след това ги зали в дланите на гладиатора. Регън изстена и инстинктивно го пусна, а кожата му почервения за секунди. Змиевидният изплю огромна киселинна хрчка между очите му и гладиаторът умря, преди да може дори да извика.

— Неее! — извика Тамия, докато качулатият се изправяше. Качулката му падна и разкри отблъскващата глава на гигантска кобра, която я загледа с немигащи очи.

— Стойте! — нареди съществото.

Тамия замръзна хипнотизирана. Алтан обаче дръпна момичето и двамата се изтърсиха в студените, мръсни води на канала. Допирът им сепна дъщерята на гладиатора и тя се метна към стената, за да дръпне една ръчка. Подвижният камък с одъра върху него започна да се затваря.

— Няма да ми избягате — подаде се обаче змийската глава в затварящия се процеп.

Алтан трескаво произнесе първото заклинание, за което се сети и го изпрати с вик нагоре.

Магията излезе под формата на сфера от лилава светлина, която блъсна змийската морда и оттласка изчадието назад.

Отворът се затвори с щракване.

ГЛАВА ПЕТА

БЯГСТВО В НОЩТА

Двамата за миг потънаха в пълен мрак. Коридорът, в който бяха слезли бе пълен с мътна воняща вода, която стигаше до глезените им. Алтан примигна няколко пъти, сетне се сети за едно старо заклинание за светлина и го произнесе. В нощния мрак се появи малко светещо кълбо, подобно на фенер.

Първото, което видя младежът бе Тамия, която бе закрила лице с двете си ръце. Стройното ѝ тяло се разтрисаше от хлипове.

Крадлата плачеше.

— Толкова съжалявам — прошепна момчето, не знаейки какво друго да каже. Тамия се обърна към него и чертите на лицето и се изкривиха от гняв:

— Съжаляваш? — изсъска тя. — Ти доведе това отвратително същество в дома ни!

Крадлата пристъпи към младежа, който несъзнателно се сви:

— Досега в живота си съм нямала никой, освен Регън. Майка ми е умряла при раждането ми. Той ми беше баща и приятел.

Крадлата сви ръцете си в малки юмруци.

— Ти и твоя отвратителен чичо съсипахте татко. Първо един от уродите ви го осакати, а него друг го и уби. Мразя те!

Алтан не знаеше как да отвърне на този яростен поток обиди и само повтори:

— Съжалявам...

Тамия не отвърна, а се обърна по посоката, в която водеше коридора.

— Да се махаме оттук, преди онова отвратително нещо да научи как да мине през тайника или направо да прогори камъка с лигите си!

Алтан кимна. Той самият се чудеше защо създанието още не е пробило капака, но реши да не го мисли и тръгна подир девойката. Кълбото светлина послушно ги последва. Коридорът бе влажен и неприятен, а вътре миришеше на застояло.

— Накъде води това? — попита момчето.

— Към пристанището — отговори крадлата. — Идеята е да можем да напуснем града по най-бързия начин.

— Но къде ще идем? — не разбра Алтан.

— Не ние, бе, идиот — изсъска Тамия. — Идеята беше за мен и баща ми. С тебе няма да ходим никъде.

Младежът отново предпочете да си замълчи. Нямаше как да се сърди на момиче, което бе видяло как убиват баща й.

На Алтан също му бе мъчно за Регън, но бе обзет от ужас и от вида на убиеца. Той бе виждал различни създания в клетките на Кобъл, но такова ужасно изчадие — никога. Това, че търсеше него, го плашеше още повече.

С какво бе привлякъл вниманието на тази твар?

Докато мислеше това, водата в коридора стана по-дълбока и стигна първо до коленете, а после и до кръста на момчето. В това време Тамия бе нагазила почти до гърдите.

— Ще се удавим — притесни се Алтан, който усещаше как вчерашната му болест се събужда от допира на ледената вода около него.

— Няма, скоро излизаме навън — пресече го Тамия. — Освен това дори и да стане дълбоко, можем да плуваме. Е, поне аз мога, за тебе не знам.

— И аз мога — отговори Алтан, леко обиден.

Коридорът зави рязко и се сля с друг, по-широк такъв, където водата бе още по-дълбока и крадлата се принуди да плува, макар Алтан все още да можеше да ходи.

За щастие водата бе станала по-бистра и не миришеше така отвратително, като допреди малко. Във въздуха се разнесе приятния мирис на сол.

— Наближаваме морето — обяви Тамия и бързо заплува напред.

— Аха — уморено кимна Алтан. Той имаше чувство, че го втриса и светът около него изглеждаше объркан и отвратителен.

— В името на Прокълнатия! — чу се писъкът на Тамия отпред — Змиорка!

Алтан се сепна, за да види как крадлата трескаво плува към него. Смътно видя огромен змиевиден силует да я следва.

— Проклятие! — рече Алтан.

— Как е влязла тук! — не разбираше Тамия.

— Няма значение — раздражено отговори младежът. — Мини зад мен!

Очите на Тамия се присвиха, но тя го послуша. Змиорката подаде глава над водата и Алтан видя, че очите ѝ светят в бледа зеленикава светлина. Ето защо качулатият не ги бе последвал. Той знаеше за изхода и бе оставил чудовището си да ги очаква, в случай че му се изплъзнат.

Алтан отново си припомни заклинанието, с което бе блъснал гуцера и го произнесе. Енергийното кълбо удари змиорката и я накара да се прибере под водата.

Алтан разбра, че битката му тепърва предстои.

Кое то бе по-лошо, той се чувстваше като сдъвкан.

Изпрати втора такава магия, която пак цапна хищната риба и я завъртя във водата, но от това тя пощуря още повече.

Тамия извади нож зад гърба му.

— Ще ти помогна! — прошепна.

— Стой, където си — изпъшка младежът. Пот шуртеше от челото му въпреки студената вода наоколо, но успя да вдигна ръце и произнесе заклинание, което бе видял да използва чичо му срещу опасна мантикора, избягала от клетката си.

От пръстите на момчето излезе малка светкавица, която цапардоса змиорката във водата.

Рибата замря и сетне потъна като камък.

Алтан въздъхна и залитна назад, омаломощен.

Тамия го хвана във водата.

— Не е време за сън, малко остана.

Момчето поклати глава, твърде изморено, за да отговори.

Тамия обаче продължи да го крепи и го принуди да направи първо една крачка, а после и още една, докато тя самата пляскаше със свободната си ръка и се мъчеше да не потъне. Алтан чувстваше, че ледената вода сякаш го зове и иска да го обгърне в мрачната си прегръдка, макар постепенно да ставаше по-плитко. Запалената от него светлинка бе угаснала, но въпреки това той усети, че вече не са в тунел, а в устието на река. Отблизо се чуваха вълните на морето.

Накрая стигнаха брега и Алтан се просна на пясъка. Беше му невероятно студено. Чу отдалече, че Тамия го вика и повече разбра,

отколкото почувства как тя бута тялото му. Опитва да се изправи, за да ѝ помогне, но умората го победи и потъна в сън.

ГЛАВА ШЕСТА

НОВИТЕ ДРЕХИ НА МАГЪОСНИКА

Алтан се събуди с усещането за приятна топлина и щом отвори очи, до носа му долетя приятната миризма на печена риба. Той леко се надигна и видя, че Тамия е напалила огън край останките на стар кораб.

— Тежиш като тюлен — каза му тя, — трябваше да те влача от устието дотук.

Младежът смутено благодари, сетне се изправи и погледна гладно към рибата.

— Ще стане скоро — засмя се Тамия, — спокойно.

Алтан кимна, сетне се сепна:

— Пергамента! — и започна да шари из робата си, която цялата бе опесъчена и влажна. Той извади изпод нея свитъка, даден му от черния елф-канцелар. Той изглеждаше в окаяно състояние, но печата в долния му десен ъгъл все още личеше.

— Дано ме приемат — изпъшка момчето.

— Ще те приемат — отговори студено крадлата, — този път и аз ще дойда с теб. Дори барона предполагам ще се заинтересува от историята за чудовище, което убива най-силния гладиатор в историята и един от най-способните магъосници в града.

— Толкова съжалявам за Регън — спомена накара Алтан да наведе глава.

Тамия погледна за миг към морето. Днес то изглеждаше спокойно, а звукът от вълните сякаш опитваше да ги успокои.

— Не обвинявай себе си — накрая каза крадлата, — бях незаслужено груба, като ти се развиках в тунела.

— Беше права — горчиво възрази Алтан, — аз доведох онова нещо при вас.

— Нямало е как да знаеш — успокои го Тамия, — а и да си знаел, вината е на чудовището, а не твоя. Вината е и на черните елфи, че не са предприели нищо след смъртта на чичо ти.

— Срещата ми с тях е след два дни — поклати глава Алтан и внезапно кръвта му се смрази, — ами ако то ни намери отново?

— Надявам се, че няма — колебливо рече крадлата. — Проходът, през който минахме, е неизвестен за повечето хора, а докато стигнем дотук беше още рано и не ни видя никой.

— Качулатият знаеше за него, змиорката бе негова.

Алтан скочи на крака.

— Още днес трябва да идем при барона. И без това датата на пергамента е размазана. Ще настояваме.

— Дързък план — погледна го Талия, — но нека идем утре, а не днес.

— Че защо?

— Робата ти прилича на умряла морска котка. Стражите ще те изхвърлят още щом те видят.

Тамия откачи от колана си една добре позната на момчето торбичка.

— Парите, които ти откраднах. Ще си купим с тях прилични дрехи и за тая вечер ще отседнем в някоя скъпа и сигурна странноприемница. А утре ще видим барона.

— Съгласен — почеса се по косата Алтан и после погледна робата си, — наистина изглежда доста зле.

— Робата да, но ти не. Виж, рибата е станала!

Алтан се изчерви и за миг забрави за апетита си, но после си взе едно парче.

* * *

Магазинът за дрехи, на който се спряха се държеше от ниско същество, мелез между гоблин и гном, което бе облечено във фрак, стоящ му като на свиня звънец. Лицето му бе изкривена от фалшива усмивка, която изчезна щом видя обезпокоилите го. В мокрите си и опесъчени дрехи, Алтан и Тамия изглеждаха като просяци.

— Не давам милостиня — заяви съществото през зъби.

Тамия обаче разклати кесията пред себе си и изсипа две жълтици в ръката си.

Усмивката се върна на лицето на създанието.

— О, здравейте, здравейте, какво ви води насам — каза мелезът и посочи към вътрешността на магазина си.

— Търсим си нови дрехи — каза крадлата, влизайки самоуверено. Алтан я последва като в небрано лозе. Кобъл не бе обръщал голямо внимание на облеклото му и не го бе водил по такива магазини. Противно на очакванията обаче, въпреки своето минало (а и настояще) на улична джебчийка, Тамия се чувстваше в свои води.

— Искам хубава рокля за себе си и нова роба за младия господин до мен. Той е магьосник — присви очи Тамия, — така, че ако се опиташ да ни излъжеш с някой лъскав парцал, ще разберем.

Алтан не можеше да направи това, разбира се, но дискретно сръгване в лактите от страна на момичето го накара да затвори зяпналата си уста.

Гоблинът-гном не забеляза обаче нищо от това. Малките му очички алчно бяха вперени в парите, които Тамия небрежно подхвърляше през пръсти.

— Разбира се, разбира се — поклони се магазинерът и започна да рови сред закачените на рампа дрехи.

Накрая намери това, което искаше да покаже и срещу кратка размяна на десетина жълтици Алтан се намери в нова плътна и топла черна роба, която величествено падаше от раменете му, а Тамия пък блесна с красива виолетова рокля, която нежно обвиваше тялото ѝ.

Като я видя, младежът изгуби ума и дума и успя само да каже:

— Страхотна си!

— Ти също изглеждаш добре — отговори му закачливо Тамия, сетне благодари на довольния съдържател и двамата отново излязоха на улицата, където крадлата властно спря един файтон и срещу още три жълтици се понесоха с чирака на покойния Кобъл към най-близката от скъпите странноприемници в града.

— Парите ни скоро ще свършат — притеснено каза Алтан.

— Може, но трябва да стигнем до черните елфи, а като дрипльовци няма да успеем — сви рамене крадлата. — По-добре да се радваме, докато можем, има опасност да е за последно, ако онова нещо ни намери. А и наистина имаме нужда от нови дрехи!

Каретата ги свали пред скъпо здание, над чиито вход се мъдреше табела: „Рога на изобилието“. На входа стоеше въоръжен до зъби минотавър, който обаче любезно поздрави слязлата двойка.

— Чувствам се много странно — сподели Алтан към Тамия.

— Баща ми някога ме водеше по такива места — отговори тихо крадлата и очите и станаха тъжни, — преди инцидента. После съжаляваше, че не е пестил парите.

Вътре в самия хан ги посрещна портиер, човек, който срещу още седем жълтици им осигури обща стая и вечеря в ресторанта. Тамия му подхвърли още две жълтици за да запази дискретност относно тяхното присъствие и поиска храната да им бъде изпратена в стаята.

— Както желаете, госпожице — отговори портиерът.

Двамата се озоваха наистина в райски апартамент, където ги чакаха балдахинови легла. Прозорците, по чиито ръбове имаше завеси гледаха към един от заливите на Саликарнас, над който в момента се спускаше залеза.

— Май малко прекалихме с лукса — призна си Алтан, докато гледаше гледката.

— Може би, но така е по-разумно — отговори Тамия.

— По-разумно ли? Кое му е разумното да пръскаме толкова пари?

— Помисли малко и ще разбереш. Змията търси двама дрипльовци, а ние идваме в най-скъпия хан и пръсваме баснословна сума пари. Дори да се чуе нещо за нас, едва ли ще се сети, че сме ние.

— Имаш право — потърка брадичка Алтан, след което се ухили, — а и не е неприятно да си поживееш добре. Чичо Кобъл не даваше много да се глезя.

— Така ли? Та той трябва да е бил много богат човек.

— Възможно, но живееше скромно и голяма част от парите отиваха за животните.

— Сигурно е била голяма — отвърна с известен яд Тамия. Алтан, сконфузен се извини.

— Няма нищо — въздъхна крадлата — и все пак не ти ли купуваше разни работи?

— Не — каза момчето, — той не ми се радваше много, макар да му вършех добра домакинска работа. Даде ми обаче дом.

— Да се надяваме черните елфи да ти го върнат, иначе ще трябва да се върнем в моята колиба — опита да се пошегува девойката.

— И двата варианта биха били смъртоносни — поклати глава Алтан.

ГЛАВА СЕДМА

ЕЛА, БРАТКО ЗМЕЙ

Змиевидния вестоносец стоеше на ръба на една скала и морските пръски мокреха черното наметало, с което отново се беше загърнал. Беше избрал усамотено и неприветливо място, на края на серия скали, граничещи с морския бряг и станали твърде влажни и опасни за човешки крак. Неговите ноктести лапи обаче уверено се захващаха за пролуките. Озовал се далеч от досадните погледи на хората, той свали черния си плащ, разкривайки истинския си чудовищен вид. След това подаде раздвоен език във въздуха и започна да издава странни позиви във въздуха, кощунствена смесица от съскане и песен, непредназначена за човешки уши.

Вестоносецът отдавна нямаше собствена воля. Някога, преди много време той бе имал човешки лик, име, мечти и копнежи. Но това беше преди да срещне господаря си, магьосника Казадар, на който се бе превърнал в образ и подобие веднага щом го увиха в обелената му стара кожа. Сега той бе само преносител на волята му — воля, която можеше да прехвърля и на други създания, като змиорката от дълбините, с която бе опитал да довърши човешките деца. Не бе успял, но това не го притесняваше. Морето криеше още по-могъщ съюзник, който щеше да му позволи да изпълни задачата си. Съюзник, който дори черните елфи нямаше да могат да спрат.

ГЛАВА ОСМА

АУДИЕНЦИЯ

Алтан се събуди пръв и се протегна. За пръв път спеше в такова хубаво легло и никак не му се ставаше от него, но знаеше, че трябва.

Предстоеше му среща с черните елфи.

Мисълта никак не му се нравеше. За момент той дори се зачуди дали все пак да не изчакаат още, но споменът за змиеподобния убиец го разубеди. Той бе видял силния минотавър, пазещ хана, но също така бе видял и колко бързо загина Регън.

Младежът полека стана и се облече тихо, тъй като Тамия още спеше. Изглеждаше малка и уязвима, сгушена под завивките и Алтан усети как сърцето му прескача един удар, докато я гледа.

Беше наистина красива, не много висока, но нежна и в същото време силна. Алтан си спомни как го бе подкрепила, когато той, изнемощял от битката със змиорката, едва не бе припаднал в ледената вода на подземния канал.

От този момент нататък нещо в отношението между двамата се бе променило, чувстваха се по-близки един с друг — или поне Алтан чувстваше Тамия близка до себе си.

Предната вечер бяха вечеряли заедно в стаята, опитвайки морски деликатеси, за които не бе и чувал. След горещата баня, влизаща в цената на нощувката, тя масажира раменете му, уж за да се увери, че болестта от предните нощи е напуснала ставите и мускулите му.

Досега не бе изпитвал подобни чувства. Бе заглеждал хубави девойки, разбира се, но момичетата в Саликарнас бяха суеверни и не искаха да общуват с магьосник, пък бил той и чирак.

Когато на вратата тихо се почука, Алтан побърза да отвори, взе закуската, донесена от слуга пред стаята и внимателно събуди Тамия, като остави подноса на завивката ѝ.

Девойката отвори очи и се усмихна.

— Оо, това е сладко — каза тя и сънена се надигна, целувайки Алтан леко по устните.

Младежът се стресна и отдръпна, мъчейки се да овладее избилата по лицето му червенина.

— Добър апетит — успя само да смотолевя.

За щастие, Тамия или не забеляза, или се направи, че не забелязва смущението му. Изяде своята част от закуската и зае да се преоблича, докато и той хапва.

— Е — каза крадлата, когато момчето привърши, — можем вече да тръгваме към черните елфи.

Когато излязоха от странноприемницата, утринното слънце ги заслепи. Пред „Рога на Изобилието“ бяха излезли търговци, които разговаряха на висок глас над кафетата си.

— Истинска катастрофа! — нареждаше едно джудже. — Най-хубавия ми кораб се довлачи на трески! Нямаше оцелели да кажат в какво се е разбил!

— Време беше и твоя късмет някога да свърши, Рандолф — отговори един злобен гоблин. — Един кораб за теб не е това, което е за нас, така, че стига се вайка.

Алтан усети неясно безпокойство от новината за разрушения кораб, но нямаше време да проследи разговора, тъй като трябваше да бърза за двореца на барон Раксмаил. Двамата с Тамия бързо стигнаха до мрачната цитадела, около която се усещаше неестествен хлад дори в топлата есенна утрин. По бойниците ѝ се вееха флагове със стилизирана буква „Р“ — на името на управляващия барон.

На входа на цитаделата обаче ги посрещна гледка, която засенчи целия блясък на мрачния замък и направи огромния орк, пазещ вратите му да изглежда като малко дете. Лениво отпуснал се пред двореца стоеше огромен златен дракон, обкръжен от множество зяпачи. Нито Алтан, нито Тамия бяха виждали такова създание, но го познаха незабавно. Никое друго същество в Ралмия нямаше този ръст, тези лапи, тази криле, тези блестящи люспи... или тази красота.

— Какво търси тук — зяпна Тамия, наблюдавайки съществото. Алтан бе твърде смаян от гледката, за да отговори.

— Това е драконът на великия герой Райсил — каза един старец, който благоговейно гледаше съществото. — Могъщият Рилзан.

Самоличността на дракона и връзката му с неговия ездач изуми Алтан не по-малко от присъствието на животното. Райсил и Рилзан, непобедимата двойка, живата легенда на Ралмия — светъл елф,

разгромяващ всяко надигнало глава зло на крилете на своя златен дракон. Никой досега не бе успявал да го победи, бил той елф, орк, воин или магьосник.

— Това е нашият шанс! — възбудено каза Тамия. — Дори барон Раксмаил да ни откаже помощ срещу змиевидния, то Райсил не би се поколебал.

Тя задърпа Алтан за ръка и двамата приближиха стража, който вдигна ръка:

— Не по-близо, това да не е цирково животно, че да го безпокоите!

— Ние имаме покана от барона! — каза крадлата и подкани Алтан да подаде пергамента, който му бяха дали в канцеларията. Младия магьосник извади доста парцаливия лист и го подаде на орка.

Зеленокожият го пое.

— Първо това не е покана, а е квитанция за аудиенция — враждебно отвърна зеленокожият, — второ е толкова мръсна, че е направо невалидна. Къпали ли сте се с нея?

Алтан бе силно изкушен да отговори „всъщност, да“, но знаеше, че не е време за шеги.

— Трябва да видим барон Раксмаил — настоя той, — става дума за убийства от свръхестествен характер.

— Тук постоянно стават убийства от свръхестествен характер — не се трогна оркът, — а в момента баронът е зает с присъствието на героя Райсил, пратеник на светлите елфи — в тона на зеленокожия се долавяха едновременно враждебност и страх — елате утре!

— Пусни ги да минат — се чу дълбок, тътен глас и тълпата, която се бе насъбрала около звяра, без да обръща внимание на Алтан и спора му със стража, ахна.

Златният дракон се надигна и приближи с една исполинска крачка.

— Чувствам, че тези хора говорят за важен проблем, който ще развълнува и моя ездач. Пусни ги.

— Н-но барон Р-раксмаил нареди... — отговори оркът страж, пребледнял.

— Поемам пълната отговорност — присви очи златният дракон. Оркът остана без избор.

— Влизайте вътре — грубо каза той на Алтан и Тамия, подавайки им два червеникави билета, — това е знак, че сте пуснати.

Младежът и девойката ги взеха, след което се обърнаха към дракона.

— Благодаря ти — отговори Алтан и се поклони.

— Нямаше да помогна, ако не усещаш истинска тревога в думите ти — отвърна с мъркане драконът. — Самият аз бих искал да изслушам историята ти, но сърцето ме кара да те насоча към моя ездач, Райсил. Но побързайте — драконът сви очи, — усещам някаква заплаха да тегне над вас.

Алтан кимна и влезе заедно с Тамия в замъка, където показваше червените билети на пресрещащите го стражи, първо орки, а после и черни елфи, които с отвращение ги упътваха към тронната зала на барон Раксмаил.

Когато я стигнаха ги посрещна затворена врата, пред която стоеше намусено дребно момче със златисторуса коса и нежните черти на елф. Но липсата на нокти по ръцете подсказа на Алтан, че то не е от рода на черните господари, владеещи Саликарнас.

— Тук ли се влиза при барон Раксмаил? — неуверено попита младият магьосник.

— Баронът говори в момента с моя баща — отговори момчето с кисел тон — и няма време да приема човеци при себе си.

— Важно е — каза Тамия.

— На вас, хората, винаги всичко ви изглежда важно — безсърдечно отговори момчето, — но ние елфите знаем, че това не е така. Така, че ще изчакате баща ми да свърши своя разговор с господаря на отстъпниците.

„Господар на отстъпниците“, учуди се в първия момент Алтан, след което съобрази, че вероятно става дума за барона на черните елфи, които, от гледна точка на светлите, наистина бяха отстъпници.

— Става дума за убийство — опита се да каже Алтан, до голяма степен ядосан от арогантността на младия елф.

— При вас хората, често има убийства — отговори обаче с дразнещо спокойствие момчето, — но това не е голяма беда, тъй като животът ви и без това е лишен от особена стойност.

Алтан щеше да избухне, а Тамия вдигна ръка пред гърдите му.

— Няма какво да преговаряме с него. Просто влизаме в залата. Самият Рилзан каза, че трябва да бързаме.

— Драконът? — очите на момчето се разшириха. — Защо не казахте веднага, че той ви е пратил? Последвайте ме!

Елфът отвори вратата на тронната зала:

— Тате, Рилзан е пратил някакви хора да говорят с теб!

* * *

Златният дракон изпрати дребните фигурки на младия вълшебник и крадлата, а сърцето му се сви от лошо предчувствие. Искаше да ги разпита лично, но нещо му подсказа, че няма никакво време за това, а той знаеше, че е разумно да се доверява на предчувствията си. Острото му обоняние долови мириса на непознато животно и зъбите му се оголиха в несъзнателна гримаса. Тълпата от хора се разшумя и неколцина заотстъпваха.

— Ако ви е мил животът, бягайте — изрева драконът и се изправи на крака.

— Какво в името на Прокълнатия... — изруга стражът, но сетне реши, че е по-безопасно в замъка и избяга вътре.

Рилзан надигна глава към морето, за да види как от него изплува най-голямата змия, която бе виждал някога. Тя бе отровназелена на цвят и с чудовищна, разтворена пасть, от която капеше черна отрова.

Рилзан бе чувал легендата за морските змейове, много редки и силни животни, които обаче бяха лениви и се криеха в дълбоките води, събуждайки се само от време на време, колкото да нахранят и после отново да потънат в дълбок сън на морското дъно.

Какво бе разлютило този Рилзан не знаеше, но святкащите му очи подсказваха, че не идва с мир.

Златният дракон не можеше да остави това чудовище да унищожи цял град, дори покварен като Саликарнас.

Той размаха криле, за да се издигне във въздуха и изрева.

Морския змей го видя, изгледа го с немигащите си очи и отвърна с оглушителен съсък.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ДРАКОН СРЕЩУ ЗМЕЙ

— Кой ви е давал разрешение да влизате?

Въпросът бе зададен от навъсен черен елф, който стоеше на сребърен трон, загърнат в лъскав черен плащ. Ръцете му бяха скрити от плътни кожени ръкавици, а пръстите му тракаха по облегалката на трона.

— Казах ти, че не е желателно да ме безпокоиш, Райлин — каза и стоящият до него висок светъл елф. Той беше висок и непривично широкоплещест като за расата си, с дълга руса коса и волево лице, което смътно напомняше това на сина му.

После очите му се спряха на Алтан и Тамия.

— Кой сте?

— Кой са и какво искат няма значение — обади се навъсеният черен елф. — Те нарушиха моя етикет и ще си понесат последствията. Не се опитвай да ме спреш, Райсил.

Алтан за момент изгуби дар слово, когато видя най-великия герой на Ралмия пред себе си, затова не можа да отговори бързо на въпросите, но момчето-елф, което ги бе вкарало в залата извика:

— Рилзан ги е изпратил, татко! Май става дума за някакъв убиец. Очите на баща му останаха спокойни.

— Щом драконът е преценил, че молбата им е важна, значи е така — той се обърна към новодошлите хора. — Кажете, каква беда ви е сполетяла?

— Ако искаш да им помагаш, това си е твоя работа, Райсил — студено настоя черният елф, който по всяка вероятност бе самият барон Раксмайл, — но това, че нарушиха реда в моя замък е непросимо.

Райсил се обърна към барона с намерението да му отговори, когато отвън се чу първо мощен драконов рев, а после и злокобен съсък.

Вратите на тронната зала отново се отвориха и в нея влязоха още черни елфи:

— Ваше превъзходителство! — извикаха те. — От морето се задава огромно чудовище, гигантска змия! Драконът Рилзан полетя да го пресрещне!

— Трябвало е да ме изчака — за пръв път по време на разговора Райсил изгуби самообладание.

Нещата се развиваха твърде бързо. Алтан отваряше уста и пак я затваряше, не знаейки какво, кога и как да каже. Тамия също изглеждаше объркана от пороя събития, който се случваше.

В този миг замъкът се разтърси от мощен тътен...

* * *

Рилзан полетя към змея, който вече бе започнал да руши бедните рибарски квартали с виещото си се туловище. Очите му блестяха с безумен зеленикав отблясък, а челюстите му бяха оголени и готови за удар.

Драконът плесна с криле и избълва струя златист огън към съществото. Пламъците покриха огромната люспеста глава, но не причиниха видима вреда на звяра, който само се отърси от тях и се надигна и щракна с челюсти към нападателя си.

Рилзан леко се снижи в полета си и сграбчи с четири лапи змийската гуша, мъчейки се да удуши огромната твар. Разтворените му челюсти продължаваха да бълват пламъци.

Морският змей обаче бе звяр, по-грамаден дори от златния дракон. Той просто се засили напред. Понесени от инерцията, двете същества пометоха къщите по пътя си, за да се ударят в замъка на черните елфи, който се разтресе целият.

* * *

Раксмаил залитна настрани и едвам удържа равновесие, нещо, което не се удаде на Алтан, който изпъшка в мига, в който падна по гръб и после още веднъж, когато Тамия рухна отгоре му.

Светлите елфи останаха здраво стъпили на пода, както и стражачерен елф.

— Какво става тук? — извика злобно барона, изтегляйки изпод плаща си дълга сабя със сложно инкрустирана дръжка.

— Драконът и змеят се бият, ваше превъзходителство! — отговори страж, влязъл току-що в тронната зала. — Вече разрушиха част от замъка!

Баронът застина за миг, отворил уста, след което обаче лицето му придоби каменно изражение.

— Щом рушат замъка ми, убийте ги и двамата!

— Както повелите, бароне — кимна стражът и хукна обратно натам, откъдето бе дошъл.

— Не, Раксмаил — обърна се гневно към него Райсил, изтегляйки широкия си бляскав меч, — ако твоите убийци наранят моя дракон, ще съжаляваш горчиво.

— Не смей да ме заплашваш в собствения ми замък, куче! — изграчи баронът и се хвърли напред. Двете остриета се срещнаха със звън.

— Татко! — извика младият светъл елф.

Алтан и Тамия се изправиха на крака зад гърба му, чиракът на магьосника трескаво се чудеше какво да стори.

— Пипнах те най-последно — долетя смразяващо познат глас и от една пукнатина, образувала се на тавана след удара се спусна загърнат в черна роба силует.

* * *

През своя дълъг и изпълнен с подвизи живот Рилзан се бе сблъсквал със свирепи противници — химери, хидри, ята грифони, мантикори, други дракони. Никой от тях обаче не бе имал чудовищната телесна маса и сила на морския змей, нито пък неговата невероятна издръжливост. Златният дракон хвърляше всичките си сили към изпълзялото от дълбините създание, но пламъците сякаш само го дразнеха, а раните, които ноктите на дракона нанасяха бяха повърхностни и безвредни. В същото време челюстите на огромната

змия щракаха безспир към противника ѝ, като само мълниеносните му рефлексии го спасяваха от ужасна смърт.

Драконът бе успял с върховни усилия да отклони своя уродлив нападател от замъка, в който се намираше неговия ездач, но една трета от него вече бе порутена, а сега страдаха околните къщи. Хората бягаха панически от схватката на гигантските чудовища, а орки и черни елфи ги обсипваха със стрели и копия, които обаче не успяваха да пробият дори люспите им.

Може би затова и не забелязаха грамадната балиста, която няколко трола изтеглиха от подземията на замъка.

* * *

Двамата елфи прекъснаха дуела си и се обърнаха към новодошлата змия.

— Това изчадие уби баща ми, Регън Непобедимия! — извика Тамия, а Алтан я придърпа зад себе си, подготвяйки наум някаква магия.

— Какво си ти? — попита високомерно Раксмаил. — Как влезе тук?

— Няма значение кой е — тихо отговори Райсил и завъртя меча във въздуха си. — Стойте настрана от него.

— Героят Райсил — каза змиевидния и отстъпи крачка назад. — Не се месете. Ние нямаме работа с вас.

— Вие? — отговори светлият елф. — И кои сте вие?

— Ние сме един, който е мнозина — изсъска съществото в отговор. — Но няма нужда да ставате наш враг. Интересува ни само човешкото момче.

Вестоносецът погледна с немигащи очи към Алтан.

— Няма да ме получите — отговори младежът и изстреля кълбо светлинна енергия. Змиевидният обаче прегъна тялото си по начин, който на околните се стори за омерзителен, като по този начин избегна удара.

— Ние сме и змеят, който е отвън — продължи да съска чудовището. — Дайте ни момчето и ще се изтеглим!

— Змеят? — вдигна вежди Раксмаил. — Значи ти си докарал това същество да руши имотите ти?

— Чувал съм за вас — ледено Райсил, — змиите убийци, които ходят изправени на два крака. Трябва да сте ме преценили много грешно, ако смятате, че ще ви оставя да похищавате невинни.

Светлият елф погледна за миг сина си, който се оглеждаше трескаво, без да е сигурен какво да направи.

— Райлин — рече баща му — стой настрана.

След това нападна.

* * *

Змеят блъсна с огромната си глава златния дракон в гърдите и Рилзан усети как нещо в него изпука. В следващия миг остра болка прониза цялото му същество и той рухна върху една огромна къща, която се разтроши на трески под тежестта му.

Змеят изсъска триумфално и разтвори огромната си пасть, спускайки надолу главата си, за да захване гърлото на дракона.

Рилзан обаче успя някак си да се надигне и собствената му глава потъна в устата на морското влечуго.

Бълвайки пламъци.

Двата звяра се разтресоха в агонията на титаничната битка помежду си, а в същия момент граф Велир, който ръководеше атаката с балистата, процеди:

— Стреляйте!

* * *

Змиевидният издаде съскащ звук и отскочи назад тъкмо навреме, за да избегне падащото надолу елфическо острие, което раздробиха плочките на пода. Сетне изръмжа, изду гуша и плю киселина към воина — който само се отдръпна и я избегна.

— Отровата ти не може да ме стигне, демоне — хладно каза светлият елф.

— Ти дори не знаеш значението на тази дума — присмя се съществото и се заизвива по безумен начин, все едно плува във въздуха, като не спираше да плюе киселинни храчки, докато не заприлича на пълзяща погибел, дошла не от този свят. Ала Райсил се движеше като танцьор, мечът се извиваше около тялото му и посрещаше всяка атака.

— Много са бързи и са близо един до друг — оплака се Алтан на Тамия, — не мога да използвам магията си!

— Няма ли да направите нещо! — викна Райлин към барон Раксмаил, който бе отстъпил назад. — Поне ми дайте оръжие да помогна на баща си!

— Да направя нещо ли? — баронът наблюдаваше зрелището с мрачна усмивка. — Та това е толкова по-добро от гладиаторските зрелища! Смятам да му се насладя до последно!

* * *

Морският змей и златният дракон умираха едновременно, вкопчени в смъртоносна прегръдка — първият горящ отвътре от пламъците на противника му, вторият изпохапан по врата от ужасните отровни зъби на змея. Гигантската стрела на балистата, изстреляна по заповед на черните елфи прекрати мъките им, като прониза едновременно чудовището от дълбините и поваления му противник.

Двете същества потрепераха за миг, а сетне замряха.

— Мисията е изпълнена — злорадо каза граф Велир. — Отивам да докладвам на барона за станалото.

* * *

Краят на битката дойде внезапно. Бързите рефлексии на Райсил му позволиха да намери пролука между атаките на влечугоподобното същество и да разполови туловището му, което се разцепи с отвратителен мляскащ звук. От вонящия труп, в който за потресение на наблюдаващите сражението се криеше полуразложено човешко тяло

обаче блиснаха мазни черни капки, които опръскаха елфа по слепоочията.

Райсил се вцепени за момент и след това падна на пода като отсечен дъб.

Синът му извика и се затича към него.

Алтан не знаеше какво да каже, само стоеше безмълвен, залят от ужас заради нелепия край на великия воин и погнуса от останките на противника му, които започнаха да се разпадат с неописуемо зловоние. Тамия постави ръка на рамото му.

В залата настъпи тишина. Чуваха се само сподавените хлипове на елфическото момче, което държеше главата на баща си в скута си.

Тогавя влезе черният елф, който младежът бе видял до разрушения дом на чичо си.

— Заповедта ви е изпълнена, барон Раксмаил. Чудовищата са мъртви.

Тишината в залата стана още по-плътна. Плачещият Райлин само поклати глава при новината:

— Рил-зан... — сетне отново прегърна мъртвия си баща.

Алтан усети чудовищна празнота в себе си. Само допреди минути златния дракон го бе накарал да потръпне с величието си.

А сега него го нямаше.

Като Райсил, Кобъл, Регън.

Всичко, до което се докоснеше, умираше.

Очите му се наляха със сълзи, а Тамия го прегърна, за да го успокои.

Но не всички страдаха:

— Какъв ден! — избухна в смях барон Раксмаил, прибирайки сабята си. — Отдавна не се бях забавлявал така! Светлите елфи загубиха най-великия си войн, а досадния убиец, който ме лиши от прекрасните зверове на Кобъл вече го няма!

Черният елф впери поглед в прегърнатите Алтан и Тамия.

— И всичко това заради някакво човешко момче, това е невероятно.

Алтан се обърна и погледна барона. В гърдите му се надигаха гняв и ярост. За броени минути Саликарнас бе видял смърт и разрушения, колкото стигаха за цял човешки живот, а този изрод се хилеше, сякаш е гледал някакво представление.

— Ти си племенникът на Кобъл — погледна го баронът. — Надявам се, че нямаш претенции към дома му. Не и след всички разрушения, които се случиха в града заради теб. Ти си същинско бедствие. Прогонвам те в изгнание!

Алтан го гледаше, без да може да отговори.

— Бих те убил — продължи барон Раксмаил, — но явно тия змии имат сделки за уреждане с теб, а аз нямам навика да се меса в кавги. Давам ти срок до края на деня да напуснеш Саликарнас. Можеш да вземеш дъщерята на Регън и синчето на Райсил със себе си. Дори можете да си направите трупата на сираците.

Раксмаил се засмя злобно, а граф Велир угоднически започна да му приглася.

Райлин се надигна от умрелия си баща и извика.

— Моят народ няма да остави това безнаказано!

— След загубата на драгоценния ти баща и неговия гуцер, твоят народ вече не е фактор в Ралмия — студено отговори баронът. — Измитай се с останалите, преди да съм размислил.

Барон Раксмаил се прозя, сякаш бе отегчен от ставащото.

— Все пак, в израз на добра воля към светлите си братовчеди ти давам възможност да вземеш мечата на татенцето си. Ако успееш да го вдигнеш, разбира се!

Господарят на черните елфи се засмя отново, след което се обърна към Велир:

— Изпрати нашите гости до входа на града, ако обичаш. И дай поръчка за пиршество тази вечер. Денят си си заслужава почерпката.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПРОГОНЕНИ

Портите на Саликарнас се затръшнаха зад гърба им минути след като Велир и неговите подчинени орки бяха отпратили с ескорт Алтан, Тамия и Райлин от града. Качиха ги в тъмна карета, пред която орките разгонваха простолюдието с камшици, и ги откараха до стените на града. На изпроводяк Велир ги предупреди, че ако опитат да се завърнат, ги чака сигурна смърт.

По време на пътя Алтан се чувстваше кух и безсилен. Убиецът, който със замах бе разтурил живота му вече бе мъртъв, но покрай него си бяха отишли добри и силни герои, а разрушенията, които бе нанесъл бяха опустошителни — както материалните, така и тези, с които бе дамгосал душите на оцелелите. Тревожен бе и факта, че вероятно имаше и други змиевидни същества, които сигурно щяха скоро да тръгнат по дирите на оцелелия чирак на Кобъл.

Но в момента това нямаше значение за младежа. Той се чувстваше ужасно виновен, за смъртта на Регън, за смъртта на елфа-герой и неговия прекрасен златен дракон. Раксмаил бе циничен и ужасен, но бе казал истината:

„И всичко това заради някакво човешко момче“.

Алтан се чувстваше потънал в черна бездна на празнота. Отчаянието, което бе дебнело от подсъзнанието му още след смъртта на Кобъл най-сетне го завладя напълно и той нито усещаше нежната прегръдка на Тамия, нито чуваше успокоителните и думи, така различни от грубите подмятания, с които се бяха запознали.

„Ти съсипа и нейния живот“, долетя една предателска мисъл в главата му. „Както и неговия“, продължи мисълта, когато погледа му се спря на Райлин.

Момчето-елф бе взело мечът на баща си, така, както го бе подиграл барона и сега го стискаше, сякаш бе някаква последна сламка, свързваща го с мъртвия му родител. Очите му блестяха странно, а лицето му бе изкривено от болка.

„И всичко това заради някакво човешко момче“...

Мисълта отекваше в ума на Алтан и след като тримата бяха изхвърлени от града, в широката хълмиста местност, която водеше далеч към горите на елфите, а после и към ледените Планини на Забравата, места, за които младият чирак на Кобъл само бе чувал от приказки и легенди, като мита за Великия Крал Александър и битката му с Рицаря на Смъртта лорд Дакавар.

Хубави легенди, в които героите не умираха просто така.

— Ти си виновен за всичко — дочу се остър глас и Алтан вдигна уморено глава. Момчето-елф бе забило меча си в земята и яркозелените му очи горяха гневно.

— Заради теб убиха моя баща! Заради теб убиха великия Рилзан! Онези изроди гонеха теб!

Алтан наведе глава, не знаейки как да отвърне. Думите боляха повече от удари с камшик.

Защото бяха верни.

— Успокой се — чу се мекия глас на Тамия, — повярвай ми, знаем как се чувстваш. Змиите убиха и моя баща, а и неговия чичо.

— Някакви жалки хора! — не се успокои обаче Райлин и извади меча от земята. Макар да бе дребничък и слабоват, той размаха меча с неочаквана сила и твърдост.

— Кой го интересува тия жалки хора!

Лицето на Тамия се изопна.

— Моят баща също бе герой. Не смей да го обиждаш пред мен!

— Ако ще обвинявате някой, нека бъда аз — слабо се обади Алтан, — недейте обижда мъртвите.

— Мъртви заради теб! — продължи Райлин жестоко — И за какво? Защо трябваше татко да си отиде?

— Защото баща ти бе герой — отговори брутално Тамия, — а героите винаги са готови да се жертват за другите. А ти говориш като барон Раксмаил!

Райлин занемя за миг, сетне свали меча на баща си и се огледа в него, сякаш търсеше отговори. В следващия момент той се отпусна на колене и отново заплака:

— Татко... тати... татенце... — мечът падна от отмалелите му пръсти.

Сълзите потекоха и по бузите на Алтан, докато приближаваше ридаещия млад елф:

— Толкова съжалявам — пресипнало каза чиракът и, без да знае какво точно може да направи, постави плахо ръка на гърба на Райлин. Тамия също ги приближи и в един момент тримата се спогледаха през сълзи, а в следващия заплакаха заедно.

Тамия бе първата, която се съвзе. Тя погледна двете момчета и каза:

— Барон Раксмаил подигравателно каза, че можем да направим трупа на сираците. Нека думите му станат реалност. Нека останем заедно. Да се обвиняваме един друг е грешно. Нещо повече, това е предателство. Единствените, които носят вина за всичката тази смърт са змиите. Не знам за вас, но аз няма да се укротя, докато не разбера кои са и не им отмъстя!

Гласът на момичето изплющя така, че момчетата почти подскочиха.

— Влечугите ще страдат, за това, което направиха! — каза обаче после Райлин и вдигна заканително меча си.

Алтан поклати глава. Той си спомни лекотата, с която змиевидният бе избегнал заклинанието му, потресаващия начин, по който се бе нагънало тялото му.

Не искаше да види как Тамия и Райлин последват бащите си.

— Те искат мен — протичко каза той. — Оставете ме и се спасявайте.

Тамия го погледна и в следващия миг му зашлеви един шамар.

Алтан изохка изненадан.

— Искаш да те оставя и да позволя на убийците на баща ми да спечелят? — остро попита крадлата. — Няма да я бъде!

Младежът я погледна:

— Те са много силни, Тамия. Не искам да те наранят.

— А аз не искам да наранят теб! — извика в отговор момичето и страните ѝ поаленияха.

Алтан отвори уста, после пак я затвори.

— Проблемът е — намеси се Райлин, който се бе поуспокоил и се опитваше да възвърне тона си на някой, който гледа отвисоко на ставащото, че не знаем почти нищо за тези създания. Освен че са много жестоки.

— Съществото каза, че е един, който е мнозина — каза Тамия, присвивайки очи. — Какво означава това?

— Черен магьосник — отговори Алтан и другите двама впериха погледи в него.

— Откъде знаеш? — попита Райлин.

— Не знам, а предполагам — вдигна ръце младия вълшебник, — няма какво друго да е. Ужасни същества, които убиват без видима разумна причина, отблъскващи ритуали, призоваване на чудовища... Кобъл ми е говорил малко за черните магове, но обикновено, казваше, обикновено когато става нещо зловещо и без причина, има замесен зъл магьосник.

— Значи трябва да го намерим и премахнем — заключи Тамия.

— Лесно е да се каже, трудно е да се направи — намръщи се Алтан. — Първо, това е само мое предположение. Второ, мислиш ли, че ще е лесно срещу подобен магьосник? Един, който е мнозина? Кой знае колко тела има всъщност и колко чудовища му служат. Как можем да победим такъв враг?

— Баща ми не се страхуваше от магьосници — каза Райлин, — аз също не се боя от тях. Но ти си прав, че трябва да разберем дали догадката ти не е погрешна.

— Как? — погледна го Тамия.

Момчето-елф някак успя да погледне другите двама отвисоко, макар да бе по-нисък от тях.

— Като се допитахме до Оракула, разбира се — каза то.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПЪРВА НОЩ ИЗВЪН ГРАДА

Райлин имаше някаква обща представа от посоката, в която се намираше Градът на Оракула, за това другите двама, които не бяха излизали никога от Саликарнас, го следваха на юнашко доверие. Пътят през хълмистата местност бе приятен и лек, а колкото повече се отдалечаваха от покварения град, толкова по-чист и свеж ставаше въздухът. Алтан и Тамия бяха донякъде като замаяни и дори мрачните им мисли изглеждаха по-далечни и не толкова отчайващи.

За нещастие пътуването на открито си имаше и своите недостатъци и първият от тях бе липсата на подслон. За щастие времето бе хубаво, макар приближаващата есен да напомняше от време на време за себе си със студен повей на вятъра. По мръкване тримата спряха в подножието на един по-висок хълм.

— Нямаме огниво — отбеляза Тамия, докато тримата спряха да си направят бивак, с цялата условност на тази дума, тъй като нямаха никакъв багаж.

— За огън, имам магия, с която да го запаля. По-лошото е, че нямаме храна — оплака се Алтан, чиито стомах изкъркори.

Райлин се изправи на крака.

— Вие двамата ще напалите огън. Съберете камъни и оградете мястото, където искате той да гори, за да не направите пожар из цялата област. Аз ще отида да намеря храна!

След тези думи Райлин се скри в нощния здрач, а Алтан и Тамия започнаха да търсят по-големи камъни, с които да си оградят импровизирано огнище. За щастие, поради близостта до морето не липсваха и скални отломки, които бяха отлични за целта. След това наскубаха малко треволяци и бурени и като ги оградиха в кръг, Алтан каза кратко заклинание. От пръстите му се проточиха мънички светкавици, които запалиха неголям огън. Тамия го прегърна:

— Това беше страхотно.

Алтан се усмихна, леко притеснен.

— Благодаря ти — сетне и той я прегърна. — За всичко.

Двамата останаха умълчани за момент, загледани в огъня.

— Вечерята иде — чу се гласът на Райлин, който се върна след малко с някакви гъби.

— Сигурен ли си, че не са отровни — недоверчиво попита Алтан. — Чичо ми правеше някакви успокоителни отвари с гъби, които в по-големи дози бяха смъртоносни.

Райлин го погледна обидено.

— С баща ми сме пътували надлъж и шир из цяла Ралмия. Той ме научи да разпознавам кое може да се яде и кое не, още повече че ние, елфите не ядем месо.

— Много изпускате — отвърна Алтан.

— Е, то и аз не съм голяма месарка — обади се Тамия, — но рибка обичам. Вие и риба ли не ядете?

Райлин вдигна очи към стъмнилото се небе:

— Хора!

Така или иначе, елфът набоде гъбите от едната страна на меча си и внимателно започна да ги пече на пламъците. Когато станаха готови, се паднаха по две на всеки. Алтан отхапа своята малко недоверчиво, но вкусът му хареса и той на бърза ръка довърши своите. Като видя това, Тамия му предложи своята втора гъба.

— Ама ти ще останеш гладна! — възрази момчето.

— Няма да остана гладна — отвърна крадлата, — аз ям малко.

Макар да се чувстваше леко виновен, Алтан изяде и нейната гъба.

След като се навечеряха, тримата вече бяха доста сънени и макар Райлин да предложи идеята да се редуват на пост, всички налягаха край пламъците и заспаха. По някое време през нощта Алтан усети, че Тамия обляга глава на гърдите му и всички грижи отлетяха от ума му.

* * *

— Това, което направихме беше изключително безотговорно — бяха първите думи на Райлин, когато тримата се събудиха на сутринта.

— Никога повече не бива да оставяме през нощта без някой да пази — продължи момчето-елф, — така можем да станем жертва на

гоблини, гноми, орки или... — Райлин не довърши, но начина, по който стисна юмруците си бе красноречив.

— Ще имам предвид — отговори Тамия, — аз лично мога спокойно да оставам да пазя до много късно. Тогава се крадеше най-добре — усмихна се лукаво девойката.

— А ти — обърна се Райлин към Алтан, — можеш ли да будуваш или спиш всяка нощ като камък?

— Свикнал съм да ставам рано — отговори чиракът на вълшебника, — чичо Кобъл ме будеше понякога, за да храним животните.

Райлин въздъхна.

— Добре, значи ти ще поемеш последния пост призори, а девойката ще пази първия до среднощ. Аз ще заема най-лошия, втория. Добре, че елфите така и така нямаме нужда от много сън.

Другите двама кимнаха. Още бе рано за да осмислят напълно това какво им говореше синът на драконовия ездач, но не им се спореше с него.

— Сега искам да проверя кой на какво ниво на защитна подготовка е — продължи Райлин.

— Кое то ще рече? — попита Алтан.

— Можете ли да се отбранявате от нападател и до колко — раздразнено отвърна момчето-елф.

— И как ще стане това — попита Тамия, прозявайки се.

— Ще си направим примерна тренировка — отговори нетърпеливо Райлин.

— Тоест? — вдигна вежди Алтан.

— Ще се бием! — викна елфът, вече сериозно раздразнен.

— Да се бием ли? — изненада се Алтан.

— Идеята е да знам до каква степен можете да се защитавате — опита се да обясни Райлин, — затова искам да направим тренировъчна схватка, за да имам идея колко струваме.

— С теб? — чиракът на магьосника погледна със съмнение дребничкото русоляво момче. — Ти на колко години си?

— На 30 — отговори хладно Райлин.

— На 30 ли? — изненада се Алтан. — Как така на 30? Изглеждаш на 13.

— Елфите живеем по-дълго и растем по-бавно — отвърна хладно Райлин. — Явно не ти се вярва, че мога да се защитавам, затова ще те помоля да ме удариш.

— Моля? — погледна го Алтан. — Това е много странна логика.

— Не мисля, че това е нужно, Райлин — обади се Тамия.

— Просто го направи — поклати глава синът на драконовия ездач — или те е страх?

— Целият треперя — изправи се Алтан, който все пак бе отгледан като чирака на зверотворец. — Да знаеш, че сам си го поиска.

След това се засили да му удари един шамар. Ръката му мина през празното пространство.

— Хмм, бързо, но с доста излишни усилия — замислено коментира Райлин, който просто се бе привел.

— Аха, ясно — отвърна Алтан, който се почувства глупаво.

— Опитай пак — настоя Райлин.

— Добре — отвърна Алтан и се хвърли към малкия елф. Той обаче просто се отдръпна встрани и го спъна.

Алтан се стовари по очи на земята.

— Достатъчно — извика Тамия и скочи на крака.

— Права си — кимна Райлин, — а и все пак Алтан е... — очите на младия елф се разшириха, когато той видя чиракът да се обръща към него с не особено дружелюбно изражение и разперени пръсти.

— ... Магьосник? — довърши Райлин миг преди една сфера лилава енергия да го блъсне в гърдите, отпращайки го няколко крачки назад.

— Поне от теб очаквах повече ум — обърна се Тамия към младия вълшебник.

— Той просто искаше да види колко съм подготвен — невинно се усмихна Алтан.

— Хмм, да — потърка гърдите си Райлин, — във всеки случай си развил подлостта на повечето вълшебници. Така или иначе явно няма какво толкова да те мисля. А теб — обърна се момчето към Тамия.

— Хей, ако я нараниш... — закани се Алтан, но крадлата вдигна ръка.

— Не, не, интересно ми е — девойката се усмихна на Райлин. — Покажи ми как трябва да се защитавам.

— Ами добре — усмихна се младия елф. — Значи обикновено в битка нападат момичетата, тъй като те се считат за по-лесен противник. Застани с гръб към мен — предложи Райлин.

— Добре — кротко отговори Тамия.

— Значи ако се опитат да те хванат от такава позиция — Райлин протегна ръка, с която да обвие тялото на Тамия, а в следващия момент описа пълен кръг във въздуха и се просна в краката на крадлата.

— Тъх — изпъшка Райлин, а Алтан неволно се засмя. Младият елф сетне сви очи и отново погледна Тамия. — Ти вече знаеш всичко това, нали?

— Ако беше си направил труда да слушаш, щеше да си забелязал, че съм дъщеря на гладиатор и като такава сигурно имам някаква обща подготовка. Надявам се си доволен от нивото ни, велики елфе.

— Като за начало — изправи се Райлин. — А сега да тръгваме!

Алтан се опита безуспешно да скрие усмивката си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПРИЗИВ

Той беше един от онези опити на Господаря, които можеха да бъдат наречени по-скоро провал, отколкото успех. Не можеше да мине за човек, каквито и дрехи да си слагаше. Змийското в него бе твърде силно и мощно. От човешкото нямаше почти никаква следа.

Може би защото имаше много змийски черти в характера си още преди Казадар да го промени. Не помнеше името си, но знаеше, че се е занимавал с политически убийства, с отрови, със засади. Някой го изпрати да убие и Казадар... кой ли?

Размърда се в съня си, раздразнен, но не можа да си спомни. Нищо. Това така и така не беше важно.

Казадар го хвана, разбира се, а после го натика в една от старите кожи, които сваляше периодично, за да се подмладява. Тогава му се стори отвратително, но въпреки това не се уплаши.

Той не вярваше в страха или която и да е било друга емоция. Емоциите бяха враг на добре свършената работа.

Старите люспи потънаха в кожата му и той изпълзя от замъка на Казадар, напътстван от заповедите му. Но нещо не се бе получило както трябва, беше станал на истинска змия, не можеше да се изправя, нито да говори.

Казадар се ядоса и го остави да пълзи, накъдето му видят очите и да прави каквото иска. Не го натовари със задачите на вестоносците си. Не му отне свободната воля и индивидуалността.

Това, което някога бе наемен убиец допълзя до земите край морето и остана там, където слънцето стопляше люспите му сутрин и после весело пълзеше насам-натам, хранейки се с каквото намери, от зайци и плъхове до хора и орки. Постепенно местните научиха, че по тези земи живее нещо отвратително, но те от край време си бяха опасни местности и не счетоха за нужно да потърсят помощ, пък и не бе сигурно, че някой ще се отзове на молбата им.

Една сутрин чу гласът на Казадар в главата си и се изненада, тъй като го беше забравил. Стана му приятно, че някой се е сетил за него и дори драго, че се нуждаят от уменията му. Магьосникът търсеше някакво момче и го искаше живо. Това много го разочарова, тъй като отдавна не беше си хапвал човешко месце. Но Казадар го успокои и зарадва, каза му, че има и други, че може да си хапне от тях, колкото поиска.

Съществото излезе щастливо от дупката си и раздвоеният му език започна да се подава във въздуха в търсене на миризмата на двукраките.

Търсеше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПРОКЛЯТИЕТО НА ОРАКУЛА

Следващите няколко дни тримата пътуваха без особени препятствия, като не броим това, че на Алтан полека-лека започна да му омръзва гъбено-зеленчуковата диета, на която Райлин ги подлагаше. Младият елф обаче категорично отказваше да убива каквито и да е животни и Алтан, ще не ще, трябваше да се примири със ситуацията.

По пътя тримата си разказаха много един за друг и това полека-лека направи разговорите помежду им по-лесни.

Чиракът на магьосника им разказа за своето не особено радостно детство — като се започне от загадъчната смърт на родителите му, мине се през израстването до сприхавия му чичо и постоянните грижи за неговите зверове и се стигне до това, че другите деца, а после и юноши в града никога не го приеха за свой.

Разказът на Тамия не бе по-весел. Майка ѝ починала при раждането и тя била отгледана само от баща си. Докато той имал пари всичко било наред, но след като окуцъл, черните елфи го изгонили от гладиаторските игри и понеже в началото бил лекомислен и пилеел парите без да пести, двамата се принудили да живеят мизерно, издържайки се от кражбите на Тамия. Регън се опитал да стане пазач, но въпреки уменията му, никой не искал недъгав за работа.

Историята на Райлин бе сходна. Неговата майка била елф-войн и се влюбила силно в тогава младия драконов ездач Райсил, който още юноша бил признат за най-обичания и велик герой на Ралмия от векове насам. В резултат на любовта им се появил той. Майка му не се отделяла от него, въпреки че преди това яздил Рилзан заедно с баща му. Веднъж обаче, когато Райлин вече бил проходил и имал някакъв развит разсъдък, тя отишла на битка заедно с любимия си и повече не се върнала. Така Райсил отгледал сина си, искайки да му предаде своите умения и по думите на младия елф „до голяма степен“ успял.

Именно тогава, преди няколко месеца, започнали неприятностите — черните елфи започнали агресивно да налагат волята си на съседните на Саликарнас градове, изисквайки неவிждани данъци, за да ги оставят намира.

Райсил решил да навести барон Раксмаил и да го предупреди да остави другите независими градове намира.

Всички знаеха как бе свършила тази среща.

Веднъж разкрили душите си един на друг, тримата станаха по-плотена компания и постепенно всякакви заядливи подмятания отпаднаха. Тамия и Алтан станаха съвсем близки един с друг и Райлин дипломатично се отдръпваше няколко крачки настрана или напред, когато двамата започнеха да се прегръщат и целуват. В началото преживяването бе странно за Алтан, който се чувстваше опиянен от сладостта на привличането, което изпитваше към крадлата. После странността изчезна, а остана само хубавото усещане.

Нощите тримата се редуваха на пост. В последната вечер преди да достигнат Града на Оракула Алтан се почувства зле — главата започна да го боли и го обзе странна немош. Като видя изражението на лицето му, Райлин го остави да се наспи и не го буди да заема пост, но това не помогна особено.

— Какво ти има? — попита Тамия разтревожено, като го видя на сутринта.

— Сигурно е остатък от онази настинка, дето я прихванах от дъжда, а после и студената вода — опита се да я успокои Алтан, макар вкусът в устата му да горчеше много, — ще ми мине.

— Ако си болен, по-добре бързо да стигнем Града — разтревожено каза Райлин.

Тримата продължиха към Града на Оракула, като на Алтан обаче му ставаше все по-лошо. Главоболието му се усили и започна да пулсира, сякаш имаше свое собствено съзнание, по тялото му изби студена пот и той започна безсилно да залита.

Тамия го подхвана, слагайки едната му ръка на рамото си, а Райлин набра някакви горчиви билки и после накара чиракът да ги изяде. Те обаче не му донесоха никакво облекчение и елфът се разтревожи, макар да опита да прикрие това.

Алтан се чувстваше унижен от ситуацията да е в тежест на другите, но нямаше що да стори, а и вече почти цялото тяло го болеше.

— Дръж се — повтаряше Тамия, — скоро ще стигнем.

И те наистина стигнаха Градът на Оракула, макар това да стана късно вечерта. Храмът му се издигаше в центъра и те се озоваха пред него точно за да видят как пазачът се кани да го затвори.

— Днес не приемаме повече — каза той, — елате утре да се запишете за час.

Сетне погледна Алтан, който напълно се бе отпуснал върху раменете на Тамия и Райлин. Беше преbledнял страшно, а под очите му имаше тъмни кръгове.

— Хей — каза стражът, — това тук е Оракул, не Лечител. Болни не приемаме!

— Много е важно да говорим с Оракула — отговори Райлин. — Моят баща е великият войн Райсил, който...

— Да бе, а моят дядо е лорд Дакавар — отговори стражът, но после лицето му се смекчи. — Вижте, ако на вашия приятел не му е добре, мога да ви приема вкъщи. Странноприемниците тук са скъпички, надали са по джоба ви.

— Не, Парт, нямат много пари — чу се пресипнал старчески глас и Алтан изохка като че го бяха ударили.

— Алти, какво ти е? — почти проплака Тамия, докато стражът се обръщаше с разширени от страхопочитание очи.

— Но, Оракуле, вие не бива да излизате — каза той на ниската, загърната в кафява роба старица, която стоеше пред вратата на храма.

— Млъкни, Парт — каза старицата и приближи Алтан, който започна да се гърчи в нещо като агония.

— Какво става? — изплаши се и Райлин.

Старицата се изправи пред болния магьосник и постави ръка на челото му с думите:

— Позволявам ти да останеш.

В този момент като че ли мъките на Алтан престанаха, дишането му се успокои и някакъв цвят започна да се връща по лицето му.

— Б-благодаря — пресипнало каза той и стъпи по-здравео на краката си, макар и още подпомаган от просълзената Тамия и разтревожения Райлин.

— Какво му направи? — попита девойката благодарно.

— Влезте в Храма и ще ви кажа — рече старицата.

— Но, Оракуле, не свършихте ли за днес? — намеси се стражът разтревожено.

— Не ми се бъркай, Парт! — настоя старицата и прикани отново тримата млади да я последват в храма.

Вътре бе топло и изпълнено със странно миришещ дим. Старицата седна на един малък стол и жадно вдиша от пушека, след което погледна триото.

— Идвате тук преследвани от беда — каза бавно тя, — но дори не знаете колко голяма е тя. — Вие изгубихте опората в живота си, вашето минало, а бъдещето ви е неясно и забулено в тъмнина. Не и за мен обаче.

Старицата погледна към Райлин:

— Ти ще станеш драконов ездач, подобно на баща си и то по-скоро, отколкото го мислиш.

Младият елф зяпна и се канеше да попита нещо, но Оракула вече гледаше към Алтан:

— Ти, дете, носиш тъмно наследство. Наследство, което ти пречеше да оцелееш в моя Град. Но това наследство не е в сърцето, а в кръвта ти, затова ти позволих да останеш. Други обаче не биха били толкова великодушни.

Алтан усети да го полазват ледени тръпки.

— По следите ти е тръгнал магьосник, който е повече влечуго, отколкото човек — гробовно прозвучаха думите на старицата, — той уби чичо ти в една от старите си кожи. Сега по петите ви пълзи друго от чудовищата му.

Младият вълшебник преглътна, а Тамия успокоително го хвана за рамото. Райлин стисна мечата си така, че кокалчетата му побеляха.

— Моето проклятие към силите на тъмата, което ти причини толкова несгоди, засега го отблъсква — успокоително рече Оракула, — но излезете ли от града, ще трябва отново да се изправите срещу влечугото. Бъди внимателен с твоето тъмно наследство, магьоснико. Ако то те овладее, ще загубиш себе си, а саможертвата на твой далечен предтеча ще стане безсмислена.

Възрастната жена и се изправи и се обърна към Тамия.

— Твой дълг е да останеш до него в най-тъмния миг и да го спасиш. Това обаче е далеч, тази вечер ще сте на спокойствие. Идете при Парт, той ще ви подслони в дома си.

* * *

Досега инстинкта никога не бе подвеждал съществото. Бе достатъчно раздвоения му език да излезе във въздуха и да вкуси от остатъчните миризми и нюанси в него, за да разбере кой и какво търси. Но сега вкусът бе неприятен и някак метален, а сетивата му бяха объркани.

То чувстваше, че тези, които търси са в Града на Оракула, но нещо го отблъскваше от това място.

Изсъска тихо. Бе по-скоро любопитно, отколкото раздразнено. Какво ли имаше в този град, че да му пречи да ловува?

Нямаше значение. Тримата едва ли щяха да останат завинаги там, а излязоха ли, то щеше отново да е по петите им.

* * *

Цветът започваше да се връща по лицето на Алтан, а стъпките му ставаха по-уверени, докато тримата пътници следваха стражът Парк към дома му. В това време Тамия и Райлин го разпитваха разни въпроси.

— Какво тъмно наследство? Знаеше ли нещо за това, което бе казал Оракула?

Но Алтан не знаеше и това го натъжаваше. Досега той винаги бе считал родителите си за добри хора, трагично загинали сред вълните на морето, успели със сетни сили да го спасят.

Но Оракула не бе казал нищо за добри хора. „Ти, дете, носиш тъмно наследство“ — това бяха думите й. А те не предвещаваха нищо добро. Затова на въпросите на приятелите си, Алтан можеше да отговори само с:

— Не, не знам!

Райлин бе недоволен от този отговор, но Тамия изглеждаше пълна само със съчувствие.

— Няма значение — прошепна тя на младежа, — важното е, че вече си добре.

Алтан бе донякъде съгласен с нея, спомняйки си ужасната агония, която бе изпитвал с приближаването към Оракула. Той не разбираше как двамата се бяха сблизили толкова, но нямаше нищо против. Освен всичко друго, Тамия бе и много красива и коленете му омекваха колчем я погледнеше.

Райлин нямаше чак такова отношение към терзанията на Алтан. Той не обичаше магьосници по принцип и макар този наистина да бе симпатичен, сигурно се бе набъркал в тъмни дела. Не бе изненада, че постоянно имаше проблеми.

Той се вълнуваше от собственото си предсказание. „Ти ще станеш драконов ездач, подобно на баща си и то по-скоро, отколкото го мислиш.“ Това звучеше обещаващо. Ако наистина станеше драконов ездач, щеше да има силите да отмъсти за баща си на влечугото, което по думите на Оракула продължаваше да ги следи, макар да не разбираше частта за старите му кожи. Питаше се къде ли би могъл да намери дракон. Такива имаше само в Планините на Забравата. Дотам ли трябваше да иде?

Ако трябваше, щеше.

Парт приюти тримата млади без много въпроси в своята собствена къща. Тя беше малка и близо до края на града. Стражът живееше сам и се радваше на гостите, макар да не ги разпитваше много откъде са и какво търсят и искат.

Покрай Оракула той бе виждал всякакви странни хора и се бе научавал да ги разпознава и да не се интересува. Това бе ценно умение — той нямаше нужда и не искаше да става част от нечия друга история, особено такава, забъркана с опасни противници.

Оказа се, освен това, че Парт има месо в къщата си, нещо, което много зарадва Алтан и отврати Райлин. Той хапна малко марули, каквито имаше в дома си стражът и гледаше с неприязън как младия вълшебник си разделя с крадлата и стража апетитни парчета сушена пастърма.

— Хора! — въздъхна младия елф.

След като нахрани гостите си, Парт си легна и остави тримата в нещо като голяма гостна, на чиито под сложи три постели.

Не след дълго тримата бяха завити под тях, но сънят така и не идваше.

— Какво ще правим оттук нататък? — попита Алтан. — Имахме план да дойдем до Оракула и да разберем нещо, но отговорите само направиха загадката по-сложна.

— Не знам, но оставам с теб — твърдо каза Тамия. — Оракула каза, че трябва да бъда до теб и ще бъда до теб. Винаги — гласът ѝ се смекчи нежно и Алтан благодарно стисна ръката и в тъмното.

— Обичам те — прошепна тихичко, повече на себе си, не искайки да го чуят. Крадлата обаче го чу.

— И аз — долетя отговора ѝ.

— Не знам за вас — развали момента Райлин, — но аз ще си търся дракон. Чухте думите на Оракула.

— Къде ще го намериш? — попита Алтан. — Драконите са редки животни. Кобъл много искаше да има такъв, но никога нямаше този шанс.

— Драконите не са животни! — възмути се Райлин. — Те са умни и мислещи същества, интелигентни почти колкото елфите и повече от хората.

Тамия изсумтя.

— Срещат се в Планините на Забравата — не ѝ отвърна внимание младия елф, — така, че отивам натам. Но първо ще мина през нашето Кралство. Там ще потърся за съвет мъдрите кентаври и тогава ще реша какво да правя.

— Не искам да развалям приказката за дракони — обади се Тамия, — но Оракула каза и нещо много по-належащо. Подир нас има друг змиевиден убиец и доколкото разбрах, той е по-лош от предишния.

— Не може да ни стигне тук — отговори Райлин, — щом проклятието ѝ засегна така лошо безобиден маг като Алтан...

— Не съм безобиден — обиди се чиракът.

— ... сигурно почти ще убие истински зло същество — завърши младият елф, отново не обръщайки внимание на каквито и да е забележки.

— Но ние ще напуснем Града — каза Тамия.

— Че защо — запита Райлин, — вие сте в безопасност тук? Аз ще си търся дракона! Като го намеря, може да се върна и да убием онова влечуго. Дотогава ще си стоите на сигурно място.

— Влечугото ще те убие дори да не си с нас — каза Алтан, — нали другото уби чичо, независимо, че аз не бях у дома тогава. Уби Регън Гладиятора, независимо, че ние вече бягахме. Уби баща ти от едната злоба, когато вече умираше.

Чиракът стисна юмруци.

— Не бива да се разделяме — завърши той.

— Аз няма да те оставя — успокои го Тамия, усещайки, че младият вълшебник е ядосан.

— Хм... — замисли се Райлин, — тогава ще ни трябват коне, с които да сме по-бързи от змийското същество.

— Това вече е по-лесно — засмя се крадлата, — все още имам няколко останали жълтици.

В този миг от съседната стая се чу гласът на Парт:

— Абе вие няма ли да заспите най-после!

Тримата млъкнаха мигновено и след няколко минути наистина заспаха.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

КОНЕ

— Значи все пак сте имали някакви пари — присви очи Парт, след като на сутринта Тамия му съобщи за плана си да купи коне и разклати кесията с монети пред него.

Като видя за каква сума става дума обаче, стражът изсумтя.

— За седем жълтици ще може да си купите не повече от един кон, при това не особено млад — заяви той, — по-добре си купете храна.

— Ние имаме нужда от коне — каза твърдо Райлин, след което с намусено изражение прибави още няколко монети.

— Аз ли съм единственият без пари? — оплака се Алтан.

— Не, синко, много хора страдат от този проблем — философски му отговори стражът, след което ги упъти към близко село, където се продавали коне на добри цени.

След това им пожела лек път, подари им торба с храна, в която имаше сирене, хляб и сушено месо, а после тръгна на работа.

Тримата му благодариха, след което се отправиха към въпросното село с максимално бързи крачки. Мисълта за убиеца, който ги преследваше докара ледени тръпки по гърбовете им веднага щом напуснаха Града на Оракула и неговата защита. За щастие селото бе близо и те бързо намериха търговецът на коне.

— Парт ни изпраца — каза Тамия така, както стражът ги бе предупредил. Търговецът обаче никак не им се зарадва.

— Значи сигурно сте бедни и трябва да ви правя отстъпка — намусено отговори мъжът, нисък, почернял от слънцето човек, който миришеше на животните, които гледаше. В момента повечето от тях тичаха сред оградено с дървена ограда пространство.

Вместо отговор Тамия и Райлин му показаха парите си.

— Мога да ви дам най-много два коня — почеса се зад врата човека, — другото би било обир.

Райлин възрази, но търговецът остана непреклонен. Накрая Тамия и Алтан убедиха елфа да се примири с офертата, която е получил и така след малко тримата се сдобиха с две кафяви кобили, които ги гледаха умно и дружелюбно.

— Предполагам знаете да яздите? — попита мъжът.

— Да, татко ме е научил — отвърна Тамия.

Момчетата мълчаха.

— Вие? — попита ги търговецът.

— Аз не — призна си Алтан, — но имам опит с животни.

— Аха — отговори със съмнения човека.

— А аз съм яздил дракон — допълни Райлин. — Моят баща беше могъщ герой.

— Разбира се — отвърна търговецът хапливо, сетне започна да показва на двамата младежи някои основни познания за язденето на кон. То не бе като това на дракон, но Райлин някак си привикна на гърба на животното. Алтан обаче бе доста скован.

— Това решава нещата — реши търговецът и той погледна чиракът, — ти ще яздиш с девойката. Тя се държи добре на конски гръб и до нея вероятността да се катурнеш ще е по-малка. Що се отнася до тебе — търговецът погледна елфа — не знам дали си яздил дракон или бивол, но във всеки случай конят е по-малко животно. Не давай толкова сила, иначе ще те метне.

След тези съвети тримата се отдалечиха от фермата в спокоен тръст.

Конетърговецът поклати глава, докато ги гледаше как се смаяват в хоризонта.

* * *

Змиевидното същество обиколи Градът на Оракула, което му отне известно време, но езикът му накрая безпогрешно улови следата, която бяха оставили жертвите. За съжаление във въздуха се усещаше и друга миризма, апетитна наистина, но тревожна.

Коне.

Убиецът на Казадар изсъска. Това преследване се оказваше по-дълго и досадно от очакваното.

Макар тримата да не яздеха бързо, щом се мръкна и спряха да си направят бивак, стонове на болка излязоха от гърлата и на тримата, докато слизаха от конете.

— Казах ти да не стоиш сковано като навита пружина — ядосано каза Тамия на Алтан, който имаше чувството, че някой го е одрал жив. Самата тя обаче също се чувстваше доста насинена; доста време бе минало, откак Регън я бе учил как да се държи на гърба на кон.

Райлин също не бе в много по-добра форма.

— Драконът се язди много по-лесно — изохка той.

Тримата вързаха конете за едно близко дръвче по начина, който им бе показал търговецът на коне, насъбраха няколко клонки и с пъшкане се отпуснаха край огъня, който Алтан запали с магията си.

— Май трябваше да си продължим пеш — измърмори чиракът, който бе премалял от болка.

— И да станем на закуска за някой от ония змиевидни изроди — отвърна Тамия, не мисля.

— С това темпо утре вечерта ще сме навлезли в Гората на Сънищата! — опита се да ги окуражи Райлин, — там елфите и кентаврите ще ни защитят от всяка заплаха.

— Още един ден езда — простена Алтан, — май трябва да рискуваме със змията.

Тримата хапнаха вечерята, която Парт им бе дал, като елфът яде само хляб и сирене. След това Тамия застана първа на пост, макар да бе много уморена и с мъка да остана будна, докато двете момчета заспаха като камъни. По-късно тя събуди Райлин, който малко сънено пое поста си и го изкара целия в състояние на полудрямка. Накрая дойде ред на Алтан, който беше по-кисел от всякога.

— И без това всичко ме боли от тоя кон, така и така не можах да заспя като хората — измърмори той и остана до сутринта, посрещайки изгрева на слънцето със сърдито изражение.

След като слънчевите лъчи събудиха заспалите те с уплах погледнаха кобилите, които безгрижно хрупаха трева и с нови охкания на болка се покатериха върху гърбовете им, потегляйки отново в бавен тръст, усиливащ агонията им.

* * *

Няколко часа по-късно змийското същество стигна мястото на бивака им и засъска развълнуваното.

Приближаваше към плячката си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ХЛАДНО ПОСРЕЩАНЕ

Както бе казал Райлин, на следващата вечер тримата покрайнините на Гората на Сънищата. Алтан чувстваше цялото си тяло разглобено, дори приятното усещане на язdecщата пред него Тамия не можеше да прогони болката, която пицеше във всяко негово мускулче. Крадлата не изглеждаше много по-добре и за момент чиракът се присети за нейната по-неприятна страна, проявила се в първите дни на запознанството им. Синът на драконовия ездач също се цупеше от болка от време на време, желанието колкото се може по-скоро до своя народ обаче му даваше някаква сила.

— Време е да спрем — накрая каза той и слезе от коня си. Тамия и Алтан го последваха с една удържани стонове. Младият вълшебник имаше чувството, че е намразил конете почти колкото змиевидните убийци. В момента цялото му тяло го болеше и той имаше чувство, че дори стъпките му на твърда земя напомнят равномерния тръст на кобилата, която яздеха с Тамия; светът наоколо също миришеше на коне. За миг се притесни какво ли ще си помисли Тамия за уханието, носещо се от него, след което се сети, че тя е на същия хал.

— Жертвата си струваше — бодро обяви обаче Райлин, докато връзваше кобилите за едно дърво, макар едно по-рязко движение от негова страна да го накара да изохка — вече сме в Гората.

— Аха — отвърна Алтан, буквално свивайки се до едно дърво. Не искаше нито да яде, нито дори да се стопли, макар есенните вечери да бяха прохладни. Искаше просто да заспи и проклетата конска миризма да изчезне.

— А къде са елфите? — попита Тамия, която уморено разтвори торбата с храна и задъвка без апетит резен сушено месо.

— По-навътре — отговори Райлин.

— Греша — чу се мелодичен глас и момчето рязко се извърна.

От горските сенки наоколо се появиха няколко силуета. Те носеха същите зелени дрехи, каквито бе облякъл и Райлин, но бяха по-

високи, а лицата им, макар и по младежки красиви, нямаха юношеската заобленост на сина на Райсил.

Зад тях пристъпиха и две същества, които първо Алтан помисли за ездачи, но после установи, че са кентаври — човешкото тяло при тях излизаше направо от конското.

Лицата на всички бяха смръщени и угрижени.

— Преди няколко дни при краля ни дойде гарван — каза един от елфите, — който носеше пергамент, подпечатан със знака на барон Раксмаил. В него се съдържаха зловещи новини, че нашият могъщ покровител Райсил и неговия дракон Рилзан са мъртви. Вярно ли е?

Райлин присви очи за момент, след което отговори:

— Вярно е, Талиен — отвърна той на водача на елфите, с който явно се познаваха. Останалите от расата му нададоха викове на скръб, но Талиен остана спокоен.

— Барон Раксмаил ли е отговорен за това? — попита той.

— Не, Талиен — поклати глава Райлин, — поне не и пряко. Баща ми бе убит от същество, подобно едновременно на змия и на човек. То... — гласът на момчето го предаде и в един миг Райлин изглеждаше като дете, малък и уязвим.

— Съжалявам — Талиен сложи ръка на рамото му, след което погледна Алтан и Тамия.

— Хора? — вдигна вежди той. — Какво правят с теб?

— Аз съм Алтан — реши да се представи младият вълшебник, — змиевидните гонят мен и барон Раксмаил ме изгони от града. Пътуваме заедно с Райлин.

— Аз съм Тамия — каза крадлата, — дъщеря на гладиатора Регън. Той също бе убит от змиевидния.

— А дракона? — попита водача на елфите.

— Неговият живот бе отнет от огромна змия, която убиецът призова от морето — тихо отговори Райлин.

Талиен погледна и тримата изпитателно.

— Кралят трябва да научи подробности. Ще трябва да ме последвате на конете си.

Алтан щеше да се разплаче, като чу това.

— Но ние цял ден яздихме — оплака се той, изправяйки се с мъка.

— Кралят не може да чака — късо отвърна Талиен.

Тамия приближи младия чирак и му помогна да се качи на кобилата, след което го последва на гърба и прошепна на ухото му.

— В легендите елфите са доста по-дружелюбни — прошепна тя на ухото му.

— Не и когато губят великите си войни — чу ги обаче Талиен и се обърна към Райлин. — След смъртта на баща ти, цялото крайбрежие ще падне под властта на черните ни братя. Трябвало е да бъдете повнимателни!

Другите елфи се спогледаха, сякаш несъгласни с думите на водача си, но никой не каза нищо.

Те яхнаха кентаврите и препуснаха измежду дърветата.

* * *

Искушението да нападне целия отряд бе много силно и вероятно щеше да е вълнуващо, но задачата си бе задача и той не можеше да я подлага на риск заради собственото си удоволствие.

Змиевидният убиец изсъска, звук, много подобен на въздишка, когато видя как плячката се отдалечава в ескорт от елфи-войни. Това преследване започваше леко да го отегчава...

Някакъв шум привлече вниманието му. Змията се обърна и видя как наблизко пасе приказно красив жребец с блестящ рог на челото.

Колко е красив, помисли си убиецът и изсъска тихо.

Еднорогът се обърна към него и очите на чистото и нежно същество се срещнаха с тези на убиеца.

„Ела при мен, при мен“ — просъска змията и надигна глава, продължавайки да държи погледът си прикован в този на еднорога. Животното изпръхтя, но, хипнотизирано от погледа на убиеца направи няколко колебливи крачки към него.

„А така, при мен“ — продължи напевно да съска змията. Когато еднорогът застана на педя от нея, тя почти любовно огледа прекрасното му, снежнобяло мускулесто тяло.

„Каква красота“, помисли си змията. „Не заслужава да живее в свят, където има и такива като мен“.

Сетне стрелна главата си напред и ухапа врата на еднорога, който рухна на земята.

Гладът си е глад, трезво разсъди убиецът, разтвори гигантската си паст и започна бавно да поглъща жертвата си.

Като приключи му се доспа, но тръсна глава и изсъска.

Работа го чакаше.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

АУДИЕНЦИЯ

Ако ездата през деня бе болезнена, то нощната се проточи в една безкрайна агония и дори приятната атмосфера на горите около тях не успя да разведри Алтан, който едвам се удържаше на седлото зад Тамия. Накрая, призори, все пак те стигнаха малка поляна, обкръжена от дебели дървета, чиито гъсти клони бяха обединени чрез приставки в нещо, което приличаше на приказна къща и, което Талиен представи като резиденция на Краля на Елфите.

Той накара Алтан и приятелите му да изчакат долу заедно с другите елфи и двата кентавъра, докато сръчно се покатери по витите стълби, навили се като лияна около едно от дърветата и не се покатери до къщата, където изчезна сред гъстите листа. Не след дълго, той отново се спусна по стълбата и викна чакащите трима гости да се качват.

След кошмарната езда капналите Райлин, Алтан и Тамия едвам се покатериха по стълбите, докато накрая стигнаха къщата на Краля. Там беше и самият той, облечен в златиста роба, вероятно за спане, тъй като бе доста измачкана. Беше дребен мъж, по-нисък и слабоват от Талиен, с леко набръчкана около очите кожа, издаваща, че най-добрите му години са преминали. Имаше сламено руса, оредяваща по слепоочията коса, върху която бе надянал малка коронка.

— Райлин, момчето ми, здравей — каза той припряно и прегърна сина на драконовия ездач, който доста се смути.

— Ваше величество — само смотолеви момчето.

Краля го погледна в очите и промълви:

— Моите съболезнования за баща ти, синко.

След което пристъпи към Тамия:

— Добре дошла в моята къща, млада лейди — рече той — Аз съм крал Леседил. Прощавай за не особено кралския начин, по който става това. Всъщност аз се извинявам на всички, не съдете добрия Талиен, че ви бе пришпорил през нощта. Това бе по моя заповед.

Той кимна на стройния воин.

— Иди си почини, синко!

Талиен кимна и се отдалечи по стъпалата, а краля вече бе приближил Алтан, който бе доста объркан. Краля на светлите елфи нямаше нищо общо с барон Раксмаил и изглеждаше дружелюбен, но Тамия бе момиче, а Райлин — елф. Не бе сигурен как ще се отнесат към него.

— Казаха ми и за теб — топло обаче го поздрави кралят — и твоите прекеждия. Може да разчиташ на помощта, която тъмните ни братя са ти отказали.

— Благодаря — отвърна още по-объркан Алтан, — Ваше Величество.

— Но, елате в моята резиденция — кралят ги покани във вътрешността на къщата, чиито вход бе пазен от гъвкави стражи-елфи, въоръжени с къси мечове. Сетне ги настани в нещо като просторен хол и ги покани да седнат на няколко стола. Смачканото от умора трио буквално се просна на столовете и само думите на краля ги спряха да не заспят.

— Скоро ще имате възможност за сън — каза той, — но първо искам да ми отговорите на няколко въпроса.

Владетелят склочи пръстите на двете си ръце и запита най-напред Райлин.

— Можеш ли да ми опишеш как точно изглежда змиевидното същество, убило баща ти?

Младият елф се поколеба, след което започна разказа. Колкото повече говореше обаче, толкова повече гласът му трепереше и накрая Алтан и Тамия заедно разказаха цялата история, от загадъчното убийство на Кобъл, през гибелта първо на Регън, а впоследствие и на Райсил и Рилзан, докато накрая не завършиха с изгонването си от Саликарнас и зловещите предупреждения на Оракула.

— Още един убиец след вас? — очите на Краля се разшириха и той викна един от стражите, шепнейки му нещо. Войнът кимна и се отдалечи бързо, разпространявайки мълвата.

— Не бива да ми спестявате такива неща — смъмри ги кралят, — долу бивакуват моите войници, които трябва да са готови за изненади.

— Знаете ли нещо за ставащото, Ваше Величество — попита Алтан, чиито клепки се затваряха за сън, но нервността и

любопитството му го държаха буден.

Кралят го погледна, а сетне погледна Райлин и Тамия.

— Знам — накрая въздъхна той, — знам доста и моят грях пред баща ти, Райлин, е, че не му казах нищо, докато не бе станало прекалено късно. Бях чул, че из Ралмия броди змийско същество, но не го свързах със старата легенда.

Райлин бе вдигнал отново навлажнилите му се очи към краля неразбиращо, а Тамия се бе свила в стола си.

— Каква легенда? — прошепна Алтан. — Нещо за моето... тъмно минало?

— Не — поклати глава владетелят, — за това не знам нищо. Но знам нещо за убиеца.

Кралят се отпусна назад.

— Преди много, много години, в Кралския замък на Ралмия имало двама много способни магьосници. Те се казвали Намладир и Казадар и били най-способните в цялото кралство. Талантливи, млади и красиви, техните умения във вълшебството се прочули надлъж и шир, а много момичета мечтали да се оженят за тях.

Кралят въздъхнал.

— И двамата обаче били влюбени в една баронеса — продължи той. — Приятелството им, което изглеждало непоклатимо, започнало да се руши и двамата се превърнали в смъртни врагове. Накрая баронесата избрала Казадар, дали го е направила от любов или искала да спре враждата е неизвестно. Намладир обаче полудял и решил да си отмъсти на Казадар, като го превърне в змия.

Алтан потръпна и усети внезапен хлад в стомаха си. Той знаеше от чичо си Кобъл, че такива заклинания са крайно несигурни и опасни.

— Магията успяла, но частично — думите на крал Леседил станаха злокобни. — Казадар се превърнал в подобно на змия изчадие, което обаче съхранило човешкия ум и запазил прежните си магически сили, макар сега те да били изродени от особеностите на змийския организъм. Той убил Намладир и се върнал при жена си, казвайки й, че старият му съперник е най-сетне мъртъв.

За миг в стаята настана мълчание.

— Баронесата обаче — уморено поклати глава краля — като видяла новия му вид полудяла от страх и се обесила. Казадар останал сам и напуснал Замъка.

Леседил вдигна очи:

— Никой повече не го видял — завърши той, — но легендите на хората от другата страна на Планините на Забравата мълвят, че в мочурищата там се заселил ужасен магьосник, който възродил стари, невиджани от векове практики на злото.

Леседил подпря брадичката си на ръце.

— Какви практики? — попита Алтан, който бе слушал малко от чичо си за тъмната магия, но и малкото, което бе чул го изпълни с лоши предчувствия.

— Какво знаете за Прокълнатия? — попита отново Краля.

— Той е стара легенда — отвърна Тамия, — повечето ругатни са свързани с него. „Да те вземе Прокълнатия“ и така нататък. Мисля, че е бил цар на орките или нещо такова.

— Бог на орките — поправи я Райлин, — древен бог на орките, така гласят митовете.

— Магьосниците вярваме, че той е предал черната магия на хората — допълни Алтан, — но какво общо има това с този Казадар?

Кралят на елфите затвори за миг очи, сетне ги отвори.

— Прокълнатия не е легенда или мит, а реалност. Ние, елфите, не знаем дали той е създал черната магия или обратното. Но знаем, че Прокълнатия е бил най-чистата еманация на злото в историята на Ралмия, няколко пъти се е опитвал да я превземе и всеки път я е докарвал до катастрофа.

Леседил ги погледна:

— Когато черните елфи се отделиха от нас и се обособиха като отделна раса, ние се чудехме какво е накарало техния господар Асмоел да намрази събратята си. Отряд от войни на Краля, стигнал до остров Коболтник установил, че Асмаил в действителност е бил обсебен от самия Прокълнат.

Алтан усети как ледени тръпки налазват гърба му като мравки.

— Чистото зло не умира — тежко въздъхна краля на елфите, — според мен Казадар иска да призове стария дух, надявайки се да получи повече сила чрез него. Нашите сведения сочат, че той наистина се е укрепил в нещо като крепост край мочурищата и извършва ужасяващи ритуали на мрака.

Леседил погледна Алтан.

— В основата на религиозните практики на Прокълнатия стои жертвоприношението.

Алтан преглътна.

— Ако Казадар те гони — продължи краля на елфите, — то е за да те пренесе в жертва на своя бог.

— Но... — поклати глава младежът — защо мен?

Леседил сведе поглед към пода.

— Не знам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

АТАКА

Алтан отново се бе озовал в старата, порутена къща на своя чичо Кобъл. Не знаеше как е станало това. В един миг крал Леседил бе наредил на слугите си да завият него, Тамия и Райлин и да ги оставят да спят, а в следващия се бе озовал в хола на стария си дом.

Стоеше застанал пред големия, мрачен прозорец, гледащ към морето. То бе намръщено и бурно, а вълните му, разпенени и разгневени, се разбиваха в скалите, върху които Кобъл бе построил домът си.

Алтан не знаеше колко време бе гледал морето — минути, часове или дни. Но в един момент съзерцанието му бе прекъснато.

— Отдавна не си ме навестявал.

Младежът се извърна рязко на пети и видя чичо си. Той бе мъртъв от много време, побелял като тебешир и с разкъсани дрехи. Бе седнал пред камината, протегнал разранени ръце към огъня.

Той се извърна към момчето и от устата му излезе една змия, която изсъска.

Алтан направи крачка назад.

— Те идват към теб, момчето ми — изправи се Кобъл и втора змия падна от устните му — искат кръвта ти.

Очите на Кобъл блеснаха в червено и Алтан направи още една крачка назад, забравяйки за прозореца. Залитна безпомощно, падайки в разпенените вълни...

* * *

Алтан се събуди с вик. Целият бе плувнал в студена пот.

— Добре ли си? — сънено попита Тамия.

Младият вълшебник се огледа. Трябваша му няколко секунди, докато осъзнае, че се намира в гостната на крал Леседил и седи на огромния мек стол, на който го бе разположил владетеля. До него беше крадлата, която се събуди от вика му.

— Само лош сън — отговори Алтан и поклати глава. Вътре в стаята бе светло, но с онази особена светлина, която подсказваше, че залезът приближава. Бяха спали цял ден.

Алтан разтри слепоочията си. Главата леко го болеше.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита отново Тамия, която отвори очи повече и стана от своя стол.

— Лош сън, това е всичко — поклати глава младежът.

— Каква е тази връва — чу се сърдития глас на Райлин от третия стол, в който той се бе свил на кравай. — Елфите нямаме нужда от много сън, но въпреки това понякога се изтощаваме. За мен това бе от тези редки моменти и имах нужда да си почина!

— Извинявай — отговори Алтан, отмятайки един потен кичур от челото си. С това движение той неволно погледна към тавана.

— Странно — измърмори магьосника, — кралски дворец, а е зле поддържан.

— Какво имаш предвид — не разбра Тамия.

— Там — посочи и Алтан и крадлата последва с посоката на показалеца му — виждаш ли онази изкривена греда? Ако Кобъл забележеше такова нещо в дома си, полудяваше.

— Що за глупости? — разсъни се Райлин. — Елфите строим нашите домове здрави. Те не се чупят лесно.

Русото момче се надигна от леглото си. Косата му беше рошава и го караше да прилича на обикновено човешко момче.

— Значи двамата с Алтан сме къорави — изсмя се Тамия.

— Какво ли може да причини такава повреда? — озадачи се Райлин. — Аз не се хваля с нашите сгради. Просто са здрави. Това изглежда все едно някой гигант е стъпил или седнал отгоре.

Някой да е стъпвал по покрива? Кръвта на Алтан се вледени и той си спомни съня си.

— Крал Леседил? — извика той плахо.

— За какво ти е кралят... — раздразнено попита Райлин, след което очите му се разшириха и той скочи на крака, трескаво сграбчвайки меча си, който лежеше подпрян на облегалката на стола.

В този миг покрива над тях пропадна и помежду им се озова най-огромната змия, която някога бяха виждали, с дължина от поне петнадесет метра, уста пълна с дълги, остри и почернели от отрова зъби и раздвоен език, подаващ се измежду тях.

— Какво става там, в името на Създателя? — чу се тревожния глас на краля.

— Кралю, не идвайте! — извика с всичка сила Тамия. В това време Алтан прошепна заклинание, което изхвърча от пръстите му под формата на кълбо ярка светлина. Змията разпери качулката си и го посрещна без да помръдне, след което затвори уста, сякаш бе сърдита, наведе грамадната си глада и блъсна младежът в гърдите. Алтан извика, прелетя крива парабола във въздуха и се стовари върху стената на вилата, сричайки се без дъх на земята.

Змийското чудовище изсъска и се обърна към Райлин, който с всичка сила удряше съществото по врата. Челюстите му се разтвориха и полетяха към младия елф, който направи кълбо назад и отчаяно вдигна меч пред себе си, с надеждата противникът да се надене на острието с разтворени челюсти.

— О, милостиви звезди — промълви Леседил и се отдалечи от стаята викайки:

— Стражи!

Змията сякаш се усмихна и закриви глава.

— Ела тук, гадно изчадие! — Тамия метна кинжала си към нападателя, който обаче го сграбчи с уста във въздуха и, тръсвайки огромната си глава го върна летящ към нея. Крадлата извика и едвам избегна собственото си оръжие.

Алтан в това време се мъчеше да се изправи, но огромното влечуго го подсече отново с опашка и съсредоточи внимание върху Райлин, който бясно махаше с меч си.

Змията изглеждаше развеселена. Младият елф замахна с големия меч, но влечугото нагъна туловището си в пръстен, който не само пое без последствия удара, но и изби оръжието от ръцете на Райлин, който извика от яд и страх.

Змията наистина се усмихна. В този миг Алтан от легнало положение я удари по задната част на главата с кълбо ярка енергия, която накара влечугото цялото да се разтресе.

Издадието се извърна към магьосника и нададе такъв страховит съсък, че дори Райлин, който се бе навел да вземе обратно меча си, замръзна.

Опашката на влечугото се изви и обгърна Алтан в капан, притискайки ръцете до тялото. Магьосникът започна да вика и пъшка, но бе напълно безпомощен в стоманената хватка.

Веднъж обезвредило основната си цел, съществото лениво се обърна към Райлин.

Погледите им се срещнаха.

„Ела при мен“, подканиха очите на змията. Райлин тръсна глава, объркан. „При мен, при мен“ — очите на създанието светеха мамещо и младият елф безволево направи крачка напред.

— Какво правиш? — извика Тамия.

„Ела ми на гости“ — очите на влечугото блеснаха и челюстта му се разтвори до огромни, неимоверни размери, подобно на порта към производнята. Но погледът му не изпускаше Райлин, който простена нещо неразбираемо и направи още една крачка.

Дъхът на змията го облъхна като погребален саван.

Тамия изруга нещо, скочи и изрита хипнотизираното момче между краката.

— Оууу! — извика той и се преви, изваден от унеса. В следващия момент установи, че се намира в опасна близост до змийската глава.

— Твърде къссссно — най-сетне проговори убиецът и главата му се стрелна напред за да лапне и двамата.

В този момент нещо изсвистя и главата на змията се отметна назад. Пръстените в миг се отслабиха и това позволи на Алтан да изскочи от тях.

Младият магьосник приближи двамата си приятели, които трепереци гледаха как змията се отпуска на земята, за да не мръдне повече. От лявото ѝ око стърчеше стрела.

— Това гнусно нещо е избило всичките ми стражи — чу се гласът на крал Леседил, който се бе подпрял на огромен лък, — трябва да се махаме веднага.

Алтан кимна, все още отвратен от преживяното в гнусните пръстени на огромната змия. Като бе малък веднъж бе влязъл в клетката на огромен паяк и се бе оплел в паяжината му. Дори тогава не

се бе чувствал толкова зле, колкото при допира на студените люспи до плътта му.

— Трябваше ли да ме риташ точно там — измънка жално Райлин, който бе паднал на колене в отчаян опит да вдиша малко въздух.

— Онова нещо те бе хипнотизирало и ти вървеше към устата му като към парад — немилостиво рече крадлата.

— Не се бой, това е добър знак — каза Алтан задъхано, — значи началото на приятелство.

— Това май засега е единствената змия, но не ми се рискува — долетя отново гласът на краля. — Да се махаме оттук!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ПРЕЗ ГОРАТА

Четиримата бързо напуснаха къщата, но под нея не ги чакаше нищо по-добро. Елфите, които ги бяха довели дотук бяха изпохапани от змията, явно, без да имат възможност дори да извикат. Кентаврите също бяха мъртви, копитата им стърчаха в различни посоки. Змията не бе пощадила дори и конете.

— Талиен... — Райлин поклати глава, виждайки тялото на своя приятел, облежнато на едно дърво, сякаш е заспал. За миг затвори очи.

— Той вече е едно с Гората — тихо рече крал Леседил. — Ще разпоредя да го погребат веднага щом стигнем главния ми дворец.

Алтан не знаеше какво да каже. До вчера тези трупове бяха красиви, жизнени и щастливи елфи. Сега обаче бяха мъртви. Като Регън, Райсил, Рилзан и Кобъл. Мъртви, заради него.

Отново му хрумна мисълта да се предаде, най-малкото за да спаси другарите си. Но знаеше, че нито Тамия, нито Райлин ще се съгласят.

— Да тръгваме! — извади го от унеса му кралят и четиримата тръгнаха на път. Вече се бе мръкнало, а нощната Гора на Елфите изглеждаше замлъкнала, притихнала, сякаш обитателите ѝ бяха ужасени от станалата касапница и не искаха да излязат. За щастие, пътеките бяха широки и удобни за пътниците и те не се бавиха много. В небето светеше пълна луна, чиято мека светлина дружелюбно осветяваше пътя им.

— Имахме късмет, че змията не е намерила мен — каза по някое време краля, докато вървяха. — Вероятно е счела, че охраната е заради вас, не заради мен.

Леседил въздъхна.

— Горките стражи...

Внезапно чуха тропот и на пътя им излезе стар кентавър. Конското му тяло бе кафяво на цвят, а човешкото бе на възрастен човек. Лицето му бе обрасло с дълга бяла брада.

— Ваше величество!

— Вотмос! — поздрави го кралят на елфите. — Радвам се да те видя.

Сетне се обърна към младите си спътници.

— Това е кентавърът Вотмос, чародеят на гората.

Райлин кимна почитателно, същото сториха Алтан и Тамия.

— Последвайте ме, моля — каза кентавърът и четиримата тръгнаха след него. Той ги отведе до малка поляна, в центъра на която имаше езеро.

— Вие сте видели Оракула — обърна се кентавърът към тримата. Алтан усети някакво мрачно предчувствие да го изпълва. Щеше ли този Вотмос да му разкрие истината за родителите му?

— Тя ви е казала много неща, но без да се изрази ясно. Вижда най-много от всички прорицатели, но казва най-малко.

— Какво да правим, Вотмос? — намеси се крал Леседил. — Сполетя ни голяма беда. Змия нападна и изби стражите ми. Допълзя по следите на това човешко момче. Знаеш ли защо?

— Моите догадки не струват в случая повече от твоите — въздъхна кентавърът, — но мисля, че става дума за ритуал, който ще даде сила на този магьосник Казадар.

Вотмос погледна Алтан и младия магьосник се размърда притеснен.

— Това е свързано с моето тъмно наследство, нали? — въздъхна младежът.

Кентавърът кимна.

— Но то не е от родителите ти, момко — меко се усмихна Вотмос.

— Наистина? — Алтан усети някакво облекчение да се разлива в него за пръв път от много време. — Откъде знаеш?

— Ехх, момко — засмя се кентавърът. — Все едно аз да те питам откъде черпиш магията си. Това са неща, които имаме. Но знай, че родителите ти бяха добри хора и също си изпатиха от наследството, което носиш и ти.

Вотмос наведе лицето си до това на Алтан.

— Запомни, момче — рече кентавърът, — носиш в себе си наследството и на твоите родители, и на тъмнината, заради която те преследват. Изборът кое наследство ще приемеш накрая ще бъде твой.

Вотмос се поколеба, сетне прегърна младия вълшебник до себе си. Алтан бе много изненадан, а след това замръзна, когато чу думите на кентавъра в ухото си.

— Моля се на Създателя да направиш правилния избор.

След това кентавъра погледна Тамия.

— Мило девойче — каза той и я погали по косата. Крадлата се усмихна.

— Мило девойче — повтори Вотмос, — минала си през големи изпитания, а те чакат още по-големи. Но ако останеш твърда на себе си и на любимия си ще получиш много по-добра съдба от тази на придворна, за която мечтаеше.

После приближи Райлин.

— Усещам желание за доказване у теб, млади елфе. Страхуваш се да не останеш в сянката на баща си.

— Н-не е вярно! — възрази Райлин, заеквайки от притеснение.

— А-аз, обичах татко много!

— Именно затова не искаш да го разочароваш. Бъди спокоен, няма.

Райлин поклати глава, не знаейки какво да каже.

— Той би се гордял с теб — продължи Вотмос — знай, че твоят дракон те очаква.

Елфът отвори уста, след това я затвори. В един момент изглеждаше страшно малък и уязвим.

Кентавърът се приближи и го прегърна.

— Благодаря ти — каза тихо Райлин.

Кентавъра го погали като малко дете, сетне погледна и тримата.

— Вашата съдба ще ви отведе в мочурищата отвъд Планините на Забравата. Магьосникът Казадар е открил древен замък на злото, където преди векове е бил роден барон Саркорос, отвратителния син на Прокълнатия. Днес това се нарича Крепостта на Змията. Вие трябва да се изправите срещу злия Казадар и да спрете пъкления му план. Трябва да продължите пътя си без отлагане, всяко такова ще стовари нови беди върху близките до вас.

Кентавърът се обърна към крал Леседил.

— Ваше величество, осигурете храна и дрехи за пътя на тези трима бъдещи герои, но не изпращайте войници с тях. Само ще ги направите по-забележими и ще ги обречете на смърт.

Владетелят отвори уста да възрази, но кентавърът го прекъсна.

— Виждал съм бъдещето, кралю. Не спорете с мен.

Сетне се обърна към тримата младежи.

— Вие всички искам да запомните едно. Великите герои са били могъщи воини или магьосници, но така е и с големите злодеи. Основната черта на героите е била вродената им доброта. Не губете никога своите състрадание и съчувствие, никога не се срамувайте от смеха или сълзите си. Това са нещата, които Прокълнатия и слугите му не разбират. Това са нещата, които ще доведат и до тяхната гибел, именно те, а не меча или магията.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ПРЕЗ ПЛАНИНАТА

Няколко дни по-късно Алтан, Райлин и Тамия бяха напуснали Горите на елфите, но не без да получат помощ от крал Леседил. Скъпите, но непрактични дрехи на младия маг и приятелката му бяха заменени от удобни за път облекла, които щяха да им държат топло в ставащата все по-хладна есен, особено по върховете на планините. Леседил бе подарил на Алтан нова, по-здрава роба с яка от козината на някакво животно, която държеше топло на вълшебника и, според Тамия, му придаваше по-елегантен и аристократичен вид. Самата Тамия бе облечена във вълнен пуловер и кожен панталон, много по-удобни от роклята, с която бе пътувала до момента. Райлин обаче се бе наредил най-добре с красива златиста броня, напомняща тази на баща му.

Крал Леседил до последно бе настоявал да изпрати елфи-стражи с тях, въпреки предупрежденията на Вотмос. Алтан именно обаче бе този, който отклони предложението. Младежът не искаше повече хора да умират заради него и вярваше в предсказанията на кентавъра. Затова и не се съгласи да повлече още елфи към гибелта.

Кралят бе дал и храна на тримата, хубави елфически питки, които чудодейно оставаха пресни и омагьосани манерки с вода, които никога не се свършваха. Последното бе голямо облекчение за пътуващите, тъй като не всякога се намираха лесно извори и реки по пътя им, а когато това все пак се случеше, понякога бяха мръсни и водата от тях им причиняваше болки в стомаха.

Излизайки от Гората Алтан, Тамия и Райлин напуснаха аурата ѝ на спокойствие, но пък приближиха величествените Планини на Забравата, които спряха дъха им със своите височини и красоти. За Алтан и Тамия преживяването бе особено силно, тъй като те бяха израснали в мръсния град Саликарнас — да видят нещо ново и неопетнено за тях бе изненада и приятно преживяване. Дори Гората на Сънищата не можеше да се сравнява с това — тя все пак бе донякъде

защитена от магията на елфите, докато Планините бяха сами за себе си.

Самият Алтан се чувстваше по-добре и заради думите на Вотмос. Наистина, кентавърът му бе отправил и немалко предупреждения, но думите му, че родителите му все пак са били добри хора и са го обичали му вдъхваше сила и кураж. Чиракът на Кобъл бе и много щастлив поради една друга причина. Той бе влюбен до уши в Тамия и тя му отвръщаше със същото. Ходейки, двамата жадно се наблюдаваха един друг, готови да си помогнат и при най-малкия проблем и често се поздравяваха с нежна целувка.

В такава компания друг би се почувствал излишен, но Райлин почти не обръщаше внимание. Елфът бе много развълнуван от думите на Вотмос, че драконът му го очаква и очите му постоянно шареха из небето, сякаш очакваше съществото от предсказанието елегантно да кацне пред него и смирено да наведе глава, готово да бъде обзидено от сина на великия герой.

В началото на прехода им през планините тримата бяха оживени, в добро настроение и постоянно бърбеха за разни работи — макар Райлин все да отвеждаше темата до своя дракон. Наоколо бе чудна красота — дърветата по горите вече бяха навлекли своята есенна премяна и сега всичко блестеше в оттенъци на червеното, жълтото и златното от листата им. Колкото по-нагоре се качваха обаче, толкова повече настроението им падаше в тон с природата около тях — дърветата нависоко вече се бяха отървали от листата си в очакване на идващата зима, пътеките станаха криволичеци и несигурни, водейки до ръбовете на огромни пропасти, а приятният бриз, който игриво бе веел косите им в подножието се превърна в бърснеш леден вятър, който караше Алтан да прегръща Тамия и плътно да завива нея и себе си в новата роба, която му бяха дали елфите. Дори Райлин полека-лека забрави за своите драконови мечти, макар все пак очите му честичко да хвърляха търсещ поглед към небето.

За щастие Планината предлагаше по-удобни места за нощувки от равнините около Саликарнас и Градът на Оракула — високи скали, хралупести дървета, плитки пещери, в които тримата се подслоняваха през нощта, напалвайки си огън и хапвайки от вкусотиите, които елфите им бяха дали. Пътищата бяха самотни и рядко се виждаше

някой странник — най-често джудже, което ги отминаваше загърнато в гуглата си.

Във вечерите преди да заспят тримата най-често си разказваха истории от живота си преди съдбоносната им среща. От Алтан това бяха приказки за чудновати същества, които чичо му бе гледал в своите клетки за гладиаторските арени и различните грешки, които младия чирак бе правил с тях — за това как например объркал храната на грифон и хипогриф и дал червено месо на ядящия предимно риба хипогриф и малки рибки на винаги гладния грифон, събития, които разлютили по различен начин двете животни и му спечелили дълги крясъци от чичо му. Райлин пък разправяше унесен за подвизите на баща си, безброй героични приключения, в които смелия елф бе сразявал зли орки, разбойници, лукави и проклети заклинатели, развилнели се зверове. Понякога очите на елфа се насълзяваха от спомените и тогава Тамия поемаше думата, за да развесели обстановката с някоя история за нейните собствени дребни кражби и премеждия, като например как влязла да обере известен учен, съперник на Кобъл в създаването на разнообразни създания и била нападната от оживяла брошка.

По време на тези дни тримата се сближиха много. Райлин спря да гледа на останалите от високо, а Алтан изгуби всякакво раздражение към елфическото момче и неговите особености. Що се отнася до Тамия, нея я обичаха всички — за младия чирак тя бе любима, а за сина на елфическия герой — нещо като добра сестра, която е винаги до него в трудни моменти.

В утрините, преди да продължат пътя си тримата упражняваха и своите умения, по съвет именно на елфа, който поднови „примерните тренировки за защитна подготовка“. Този път обаче те нямаха характера на заяждане.

Алтан вече имаше някакъв опит с ограничен брой защитни заклинания, тъй като неведнъж му се бе налагало да успокоява някой разлютен звяр на Кобъл — поне докато чичо му не дойде на помощ. Младият вълшебник бе бърз в рефлексите си и прецизен в избора си на магически удари — най-много обичаше сферичните топки енергия и лъчите ярка светлина, които замайваха противника. Именно по време на „примерните тренировки“, той се научи да контролира силата им, след като в един случаен изстрел бе замаял Райлин така, че младият

елф трябваше да си почива чак до обяд. След това обаче Алтан така овладя заклинанията си, че магическите му атаки можеха както леко да побутнат противника, така и да строят скала на прах.

След една такава демонстрация Райлин реши, че не е хубаво повече да си правят „примерни тренировки“ с магьосника. До тогава обаче той вече бе помогнал много, показвайки му различни начини да се отбранява. Неговият баща се бе бил с лоши заклинатели и елфът бе запомнил слабостите им, които после показа на Алтан. „За разлика от животното, което няма ум за тактическа битка“, бе казал елфът, „разумните противници могат да предугадят нападението ти, да го избегнат и изненадат с контраатака“.

Райлин показваше това със зрелищни отскачания и претълкувания под магическите нападения на Алтан, след които леко го докосваше с тъпото на меча си по тялото. В началото Алтан бе объркан и смаян от бързината на противника си, който мислеше, че никога няма да може да победи, но постепенно се научи да се бори с него.

Райлин въртеше големия меч на баща си с неподозирани сила и вещина, но дори той бе смаян от уменията на Тамия в ръкопашния бой и се принуди да признае, че в това отношение крадлата е по-добра от него. Това стана, след като в няколко последователни „примерни тренировки“ Тамия го бе туширала, а в един случай дори го бе надвила, докато е с меч, отклонявайки с кинжала острието на меча му и след това предупредително докосвайки врата му с длан. Райлин преглътна гордостта си и започна търпеливо да учи хватките, които девойката му бе показала.

За жалост, след удара си с елфическия меч обаче, кинжала ѝ вече не ставаше за нищо.

Така тримата бяха почти преполовили пътя от планината, когато срещнаха орките.

* * *

Казадар се наведе ниско до студения каменен под и змийското му чело докосна земята, докато грамадната статуя на Прокълнатия, чиято глава стигаше таванът на тронната зала го гледаше немилостиво и

нетърпеливо. Главни от огън служеха за очи на Господаря Вземедушец, главни, които никой не бе палил от векове, докато Казадар не бе дошъл в старата, полусрутена крепост и не бе възстановил култа към Санарос.

Статуи на най-верните слуги на Господаря — лорд Дакавар и барон Саркорос, стояха от другите две стени на стаята, образувайки нещо като свод, под който се минаваше, за да се стигне до главния монумент.

Казадар се молеше за съвет и утеха. Две от неговите превъплъщения вече бяха мъртви. Той винаги чувстваше, когато някои от тези, на които бе дал безценните си стари кожи умираше — с тях умираше и късче от него.

Но Казадар имаше много късчета и смъртта им не го притесняваше. Той донякъде очакваше загубите — все пак Алтан бе дете на кръвната си линия, а тя бе повече от впечатляваща. Така стояха нещата и с дружките му — Тамия и Райлин, децата на Регън и Райсил, двама от най-опасните люде, населявали Ралмия. И Регън, и Райсил сега обаче бяха мъртви, още по от отдавна в гроба лежаха и родителите на Алтан, а крушата не падаше по-далеч от дървото. Скоро всичко щеше да стане, както Казадар искаше да се нареди.

Змийският магьосник се отправи към подземията на замъка си, а превъплъщенията, които бе оставил на стража, му се поклониха почитателно. Сега той бе върховният жрец на Прокълнатия, титла, към която никой не бе предявявал претенции вече няколко века. Колко глупаво постъпи Намладир само, помисли си игриво Казадар. Беше си мислел, че го проклина, а всъщност му направи най-големия дар.

Казадар слезе пред своя най-нов и най-могъщ убиец и се усмихна, когато го видя. Беше му коствало много усилия да създаде такова същество и въобще не бе сигурен, че се е справил.

Но гръмовния съсък на чудовищния роб го убеди, че този проект е по-успешен от всички други.

Както винаги, Казадар нямаше нужда да изрича заповедите си на глас. Част от него живееше в убиеца и го прати безмълвно по петите на младите му неприятели.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ОРКИ

Дъждът започна изневиделица. Сякаш изведнъж небето замръкна и в следващия момент от него започнаха да падат едри капки дъжд. Дрехите на Алтан и Тамия бързо подгизнаха, само доспехите на Райлин донякъде го опазваха, макар през процепите им понякога да влизаха капки вода. Бяха в една от най-високите части на планината и над тях се извисяваше връх Вълчи капан, легендарно място, по думите на Райлин, където преди много години кралският магьосник Дракал се изправил срещу злия черен елф граф Вайлърс.

Именно и затова тримата бяха изненадани, когато измежду скалите видяха да мъждука огън. Може би в други дни всеки от тях би се запитал що за хора биха лагерували сред камънаците в планинската пустош. Ала те не бяха виждали жива душа от много време насам, бяха уморени, мокри и гладни, а носовете им безпогрешно доловиха миризмата на печено месо, която силно развълнува Алтан (последното посрещнато с неодобрение от Райлин).

Така без особена предпазливост тримата се втурнаха към огъня и скоро стигнаха до малък, естествено образуван от природата заслон, под който се бяха настанили шестима орки. Те бяха едри и груби на вид и облечени в мръсни кожени дрехи. От коланите им висяха оръжия. Те обаче посрещнаха с усмивки новодошлите.

— Тука рядко минават хора — изръмжа единият от орките, — но ние винаги се радваме да ги посрещнем, заповядайте!

Той махна с ръка и другарите му се сместиха да направят място на новодошлите.

Никой от тримата нямаше доверие на орките. Като елф, Райлин имаше почти вродена омраза към зеленокожите същества, които се славеха с примитивни нрави и жесток нрав. В древни времена те бяха служили на Прокълнатия и до ден-днешен най-често ставаха разбойници и измамници. Алтан и Тамия бяха виждали много такива в Саликарнас и затова не се зарадваха, като съзряха създанията.

И тримата обаче знаеха, че орките са обидчиви и ако откажат тяхното гостоприемство, могат да ги наскърбят. Затова колебливо седнаха до пламъците.

— Не сте ли малко малки да пътувате сами в планината? — попита орка, който ги бе заговорил, отхапвайки парче наденица, забодена върху голям, крив нож. Той подаде месо и на гостите. Алтан благодарно го прие, както и Тамия, но Райлин отказа.

— Елфите ядете само тревички — намигна му оркът, след което отново запита, — та мисълта ми беше, не ви ли е страх да пътувате? Планините са неприятни есенно време.

— По работа сме — отговори Алтан, докато дъвчеше горещото месо.

— Виж ти! — ухили се оркът. — Е, предполагам, че всеки на тоя свят си има някакви свой си дела. Дано да са успешни.

Погледът му се спря на Тамия и за миг очите му блеснаха, след което той погледна останалите орки.

— Имаме ли бира? — попита зеленокожият приятелите си.

— Намира се — отговори един от тях.

— Налей тогава на гостите — кимна водачът и щракна с пръсти. После пак се обърна към новодошлите.

— Ние сме трапери, ловим животни, ако намерим някакво златце по реките го прибираме. Сетне изпиваме всичко в града.

Изсмя се след тези думи и подаде по чаша бира на всеки. Райлин се поколеба дали да я вземе.

— Вземи, де — настоя оркът и елфът колебливо пое чашата. Водачът се усмихна, след което наля и на себе си и вдигна тост.

— За здравето на всички, които пътуват през планината!

В мига, в който отпи от питието си Алтан усети смътно познат вкус в устата си. Чичо Кобъл взимаше такова лекарство, когато страдеше от безсъние. Магьосникът изруга, след което скочи на крака и извика:

— Не пийте, има приспивателно!

Тамия и Райлин плюха веднага от течността и скочиха на крака, като елфът извади меча си.

Водачът на орките ги погледна изпод вежди (или по-точно изпод вежда — тя беше една и минаваше над цялото чело), сетне въздъхна:

— Значи ще стане по трудния начин — и в следващия миг скочи на крака заедно с приятелите си, които наизвадиха грозните си остриета от коланите и се захилиха.

— Ще ви заколим като пилета, поне момчетата — сетне зелените нападнаха.

Алтан посрещна първия с лъч магическа енергия, която повали противника му на земята, а Тамия тръшна друг по гръб. Райлин влезе в битка с трети и четвърти, като мечът му майсторски отбиваше нацърбените остриета на два ятагана. Дебелият водач на групата се нахвърли към Тамия. Тя изрита съществото в търбуха, но той не се впечатли и я сграбчи с дебелия си зелени ръце.

— Стига шава — каза съществото и изръмжа гневно, когато тя го удари по лицето. В това време единият от нападателите на Райлин се разкри прекомерно и елфът се гмурна под тромавия му удар за да го прониже в гърдите. Маневрата успя и се чу отвратителния звук на разкъсано месо. Оркът зяпна и от устата му потече тъмна кръв. Райлин се отдръпна назад като ужилен, сякаш не очакваше това, което бе станало. Другият орк се възползва от това и изби меча от ръката му. Елфът отстъпи назад, блед като платно, а в това време вожд хвана Тамия за косата и изви главата ѝ назад. Девойката изпищя.

Алтан, който поваляше втори орк с магическа сфера чу звука и се обърна към крадлата. Като видя любимата си в мерзките лапи на орка, той усети да го обзема неудържима ярост. Очите му пламнаха в червено и той протегна ръце напред.

Оркът прочете нещо в лицето му, което го ужаси, тъй като пусна Тамия и вдигна ръце пред себе си.

Напразно.

От пръстите на Алтан изригна взрив от червени светкавици, които блъснаха зеленото туловище и за секунди го превърнаха в пепел. Магьосникът нададе яростен вик и се обърна към останалите орки, като мълниите му помитаха всеки един от тях. Онзи, който бе притиснал Райлин се опита да избяга, но магията стигна и него и го смачка като буболечка.

Алтан се обърна към Райлин и елфа направи крачка назад, стъписан от това, което прочете в очите му.

— Алти! — чу се гласът на Тамия — Алти!

Крадлата звучеше уплашена. Магьосникът се овладя и тръсна глава. Магията изгасна от пръстите му, а очите му придобиха нормалния си син цвят.

— Охх — залитна той настрана и се хвана за челото, — какво стана?

— Ти ги уби — прошепна Тамия и го подхвана, когато той залитна — изби ги всичките.

— И аз убих един — чу се гласът на Райлин. Тамия се обърна раздразнена към него, искайки да му каже да не се хвали и в следващия миг видя погледа му. Русото момче изглеждаше съсипано.

* * *

— Не исках да стане така — измънка Райлин половин час по-късно. Тримата се бяха отдалечили от злокобното място и си бяха напалили огън в малка полянка, сгушена между скалите.

— Те бяха двама — продължи с обясненията си елфа — и ме нападаха. Когато единият се откри за удар... исках... мислех...

Райлин не довърши:

— Но не исках да стане така.

— Нямам си друг избор — каза Тамия, разбирайки момчето, поне на теория. Баща ѝ бе говорил за шока от убийството, за разочарованието и за самоотвращението.

Тя самата обаче не бе убивала. Бе виждала смърт, да, но лично да убие не. Очевидно и с Райлин бе така.

— Сега разбирам защо тате не обичаше да говори за битките си — тъжно въздъхна Райлин. — Винаги съм си мислил, че е славно и героично, че орките просто падат и умират. И ги няма.

Гласът му се повиши.

— Не знаех, че те поглеждат, че очите им обвиняват, питат...

Райлин стисна юмруци.

— Не искам да бъда герой!

— Но ти си — каза Тамия нежно, — именно защото ти е мъчно за това, което си направил.

— Което е повече, отколкото може да се каже за мен — прошепна Алтан тихо и всички се обърнаха към него. От битката

насам той не бе продумал нищо.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тамия.

Алтан я погледна.

— Всичко беше наред — каза след кратко мълчание — докато онзи дебелият не те оскуба.

Гласът му потрепери.

— Тогава спрях да бъда себе си.

Алтан се хвана с две ръце за главата.

— Толкова се ядосах, че нещо ме овладя. Тогава не контролирах магията. Тя контролираше мен — пръстите му сграбчиха кичури от черната му коса — и когато орките гинеха, не изпитвах никаква вина. Не видях питащите очи, за които говори Райлин. Усетих само мрачно... задоволство.

Очите на Алтан се навлажниха.

— Ти наистина си герой, Райлин. Аз обаче съм злодей.

— Не си! — извика Тамия. — Погледни ме!

Алтан го стори, макар и без особено желание.

— Това е проявлението на това тъмно наследство, за което всички говорят. Но Вотмос ти каза, изборът какъв да бъдеш, е твой! Фактът, че сега съжаляваш за станалото е достатъчен!

— Дали на орките им е достатъчен? — тихо отговори Алтан.

— Орките са изчадия на Прокълнатия! Разбойници! — прекъсна го Тамия и погледна първо него, а после и Райлин, който на свой ред се бе умълчал. — Създателю! Вижете се само!

Момчетата наведоха глави.

— Какво щеше да стане — попита Тамия, — ако татко се бе поколебал, когато наемниците на змията нахлуха в дома ни? Какво щеше да стане ако Райсил се бе поколебал да нападне самия змиевиден? Ако Рилзан не бе атакувал морския змей?

Момчетата не отговориха.

— Щом това е тъмното ми наследство — тихо каза Алтан, — повече няма да използвам магията си.

— А аз вече не искам да бъда герой — добави Райлин, — дори и дракон не искам.

Тамия въздъхна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

КАМЕНОДЕЛ

Следващите няколко дни времето се влоши и допълнително вкисна и без това лошото им настроение. Дъждът, който ги бе изненадал преди съдбовната среща с орките стана постоянен, валеше тихо и равномерно, правеше пътеките опасни и несигурни. Тримата се мъчеха да вървят близо до скалите и да се предпазят колкото се може от капките, но усилията им бяха напразни и те бяха почти постоянно подгизнали. Алтан и Райлин бяха все така мрачни, а покрай тях и Тамия стана кисела. Тя се мъчеше да разведри младежите, но това не се получаваше — и Алтан, и Райлин бяха изпаднали в някакво униние, от което нямаше измъкване. Дори вечер, когато тримата се събираха под някоя голяма скала или самотно дърво, момчетата мълчаха или говореха само с кратки изречения и без желание.

Пътниците по пътя им обаче зачестиха и те скоро разбраха причината — наблизо имаше планински град. Той им бе препоръчан в един мрачен следобед, в който навъсеното небе вече препръскваха и ситни снежинки, които ги караха да замръзват. Тримата тъкмо мислеха да си направят бивак край едно огромно дърво, когато един странник, минаващ по пътя рече.

— Неразумно е да замръквате тук, при положение че на час път оттук има град.

Пътят в интерес на истината не бе един, а три часа и вече бе тъмно, когато най-сетне наближиха каменния град. Той бе сгушен в една клисура и светлинките от къщите му приветливо светеха, подканяйки уморените и премръзнали пътници да се подслонят в него. Тримата много бързо откриха хан. Неговият съдържател, като повечето от жителите на града бе джудже и като такова им прибра солидна сума от парите, които им бе дал за из път крал Леседил. Цената обаче си струваше — в хана бе топло, уютно и приятно, стаите им бяха топли, а в ресторанта долу сервираха топла и апетитна храна. Алтан и Райлин малко се разведриха от вечерята, която освен от приятно миришеца

яхния се състоеше и от чаша хубаво тъмно вино, което малко или много пооправи настроението им. Наоколо бе пълно с хора и тримата се заслушаха в разговорите им.

— Казвам ви, в тая планина има чудовище — говореше едно високо за расата си, кльощаво джудже, което отпиваше редовно някаква течност от голяма халба. Ако се съдеше по блесналите му очи, вероятно течността бе силен алкохол.

— В планината има много чудовища, Ханс — отговори друго джудже, ниско и дебело, което обираше с големи зальци хляб последните остатъци от яденето си.

— Не и като това — размаха пръст Ханс, — това беше зелен дракон, който не беше зелен.

— Какво, да те вземе Прокълнатия, искаш да кажеш с това — ядоса се дебелото джудже. — Как тъй хем е зелен, хем не е зелен.

— Казвам каквото искам да кажа — отпи от питието си кльощавият, — това беше много грозен, зелен на цвят дракон.

— Говориш отново глупости — настоя дебелия, — зелените са приказно красиви.

— Нали това ти казвам бе, овча кратуно! Тоя дракон хем беше зелен на цвят, хем не бе от вида на зелените дракони!

— Според мен пиеш много.

— А ти пък ядеш като прасе!

Алтан се притесни от водения разговор, тъй като бе виждал в Саликарнас какво става, когато две джуджета се ядосат. Той не искаше да става неволен участник в битка.

Не искаше да събужда отново магията.

Тамия вероятно усети притеснението му, защото сложи ръка на рамото му.

Райлин обаче бе чул от разговора само една дума. Дракон. Макар след битката с орките малко прибързано да бе заявил, че не иска такъв, той все още копнееше за възможността да яхне някой от могъщите зверове.

— Извинете — обърна се той към кльощавото джудже, — къде сте видял този дракон?

— Теб какво ти влиза в работата?

— В мига, в който някой те попита нещо конкретно, ти се скриваш — обади се обаче дебелият.

— Не е вярно!

— Вярно е. Кажи къде си видял този дракон.

— Е, че, къде-къде? Над пътеките надолу по планината летеше. Идеше не откъм връх Вълчи капан, а наобратно, от посоката на степите. Летеше бавно и душеше. Като че дебне нещо.

— Драконите винаги дебнат разни неща. Нали трябва да ядат.

— Винаги свеждаш нещата само до ядене! — разкрещя се Ханс и джуджетата отново потънаха в своята разпра помежду.

Райлин обаче бе чул достатъчно.

— Трябва да потърсим този дракон — каза той бързо.

Тамия го погледна.

— Нашата задача е да намерим Крепостта на Змията, Райлин, не да търсим твоя дракон.

— Но...

— Ако искаш можеш да отидеш да го търсиш — каза Алтан, — не искам да те обвързвам с моята обречена мисия.

— Пак ли почваш, Алти — раздразнено каза Тамия. — Няма да се делим сега, след като преживяхме толкова много.

— Няма да се разделяме, разбира се — намеси се Райлин, — но ако това е драконът от предсказанието, той може да ни помогне много.

— И как реши това? От думите на едно пияно джудже? — изсъска Тамия.

— Вижте, нека не се караме — намеси се Алтан, — ако това е важно за теб, Райлин, ще потърсим твоя дракон. Но стига да не се отдалечава много от пътя.

Райлин се изпъчи на стола си след неочакваната подкрепа, а Тамия изсумтя. Алтан я погледна и се усмихна за пръв път след зловещата среща с орките.

— В крайна сметка и аз обичам дракони. Да видя Рилзан за мен бе сбъдната мечта.

* * *

След уютна нощувка в странноприемницата, на другия ден тримата отново се стегнаха на път. На излизане от хана обаче, Тамия се отдели от Алтан и Райлин, за да попита съдържателя:

— Знаете ли къде е пътят към мочурищата?

Джуджето, което в този момент си редеше карти спря заниманието си и внимателно погледна девойката.

— Моля? — попита то.

— Питам — каза Тамия, — откъде се минава за...

— Мочурищата, чух те — отвърна джуджето. Момчетата приближиха крадлата.

— Каква работа имате там? — попита съдържателят.

— Вижте — намеси се Алтан, — вие не знаете...

— Не, вие не знаете! — прекъсна го джуджето. — Мочурището е капан за глупаци. Там няма нищо интересно за вас. Не знам какво хлапашко увеселение сте си намислили, ама не си струва.

Съдържателят бръкна под жилетката си и извади изпод нея малка луличка, която запали. Джуджето вдиша дима и после издиша.

— Мочурището е древно и прокълнато място. Там още има зли сили и обитателите му не прощават. Приказките са за създания, дето са хем хора, хем змии. Не ви трябва да ходите на такова място.

Тамия остави няколко монети на тезгяха.

Джуджето ги погледна.

— Вие май хич не ме слушате. Ако търсите романтично място за някакви дивотия, мочурището не е правилното място.

— Трябва да отида там — настоя Алтан, — важно е.

Джуджето го погледна изпитателно, а после прибра парите.

— Като слезете надолу, пътя се разклонява. Има широка, хубава пътека, тя е към степите и води до една крепост на Краля. Другата е тясна и занемарена. Тя слиза до блатата край древното баронство Саркорос. Преди хиляди години там е властвал Синът на Прокълнатия. Мястото още не се е възстановило. Не ходете там.

— Трябва — поклати глава Алтан.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ОТВЛИЧАНЕ

На следващия ден напуснаха Каменодел с нежелание. Знанието, че краят на мисията им е близо им даваше едновременно сила, но ги и плашеше. Едва сега всеки един от тях си даде сметка, че надеждата им за победа се крепи единствено на предсказанията на кентавъра Вотмос и неясните му думи, че смехът и сълзите, техните чисто човешки емоции, ще им дадат победа срещу загадъчния Казадар.

Не звучеше много окуражително. Алтан си спомняше за всички, които бяха умрели около него, от чичо му Кобъл, през гладиатора Регън, дракона Рилзан и неговия ездач Райсил, стройните елфи от Гората на Сънищата, дори разбойниците-орки, изчезнали и разтворили се на пепел от яростта на магията му.

На тъмното му наследство.

Дали щеше да погълне и останалите?

Алтан ги погледна и сърцето му се сви. Райлин вървеше напред, наново обзет от своето желание да открие своя дракон. Очите му блестяха, а стъпките му бяха нетърпеливи и енергични. Алтан си даде сметка, че въпреки че на години е по-стар от него, елфът за своята раса си е още съвсем млад, малко повече от дете.

Алтан не искаше заради него да умира дете. А що се отнася до Тамия... Алтан потръпваше само при мисълта да я загуби. Той жадно гледаше красивата и елегантна фигура, подчертана от тесните удобни дрехи, дадени и от елфите, красивата и, падаща по раменете кестенява коса, подобно на водопад.

Той я обичаше. Знаеше, че и тя го обича. Нямахше да го изостави, дори той да го поискаше. Щеше да се жертва за него, а Алтан точно от това се страхуваше най-много.

— Ето го! — внезапно извика Райлин и почти подскочи от възбуда.

— Какво? — попита Тамия.

Тримата бяха застанали точно завоя на една пътека, виеща се надолу през скалите и под тях имаше наглед бездънна пропаст. Пръстът на Райлин обаче сочеше малко летящо петънце, което бързо ги приближаваше.

— Това е дракон! — каза той, почервенял и нетърпелив. — Моят дракон!

— Няма как да знаеш това, Райлин — опита се да го успокои Тамия.

Алтан усети как сърцето му се стяга в мрачно предчувствие. Петънцето започна да се уголемява и тримата различиха широките, ципести криле, зелените люспи, могъщите лапи.

Приличаше на дракон. Но когато приближи още повече, възторженото изражение на Райлин се промени в объркване, Тамия побледня, а Алтан чу в ума си змийския съсък от кошмарите си.

Съществото беше дракон, но толкова уродлив и деформиран, че приличаше повече на огромна змия, подобна на убийците, които ги бяха нападнали първо в Саликарнас, а после и в Гората на Сънищата. Огромна качулка стоеше отстрани на врата на съществото, а зъбите му блестяха с черна отрова.

Силуетът му наистина беше на дракон.

И въпреки това съществото беше змия.

— Това не е възможно — измънка Райлин и изтегли меча си, — Вотмос...

— Вотмос не ти е казвал, че първият срещнат дракон ще е твоят, глупако — извика Тамия.

Алтан притвори очи.

Знаеше, че няма друг изход, ако иска Райлин и Тамия да живеят.

Когато отвори очи, те бяха червени.

Той вдигна ръце и от пръстите му изхвърчаха гибелните светкавици, а гневът му към злите змийски същества ги бе направил грамадни и назъбени, като нокти на възмездието.

Възмездие за Райсил и Рилзан, за Регън и елфите от гората.

Драконът обаче ловко пикира между тях и от устата му излезе огромна струя киселина, която ги принуди да отстъпят назад и унищожи половината пътека, сричайки масивни каменни късове скала в пропастта.

Алтан изкрещя и изстреля нов залп от мълнии по звяра, който обаче отново ги избегна.

Райлин бе вдигнал меча си, но се чувстваше отчайващо ненужен.

— Аз съм синът на Райсил, драконе, спри се! — извика той, без да знае сам защо го прави.

Драконът за миг погледна момчетата и в очите му се прочете такава бясна омраза, че Тамия, която стоеше зад тях се олюля.

В следващия миг съществото издиша отровен облак изпарения, който замая и тримата. Алтан се опита да вдигне ръка, но бе задушаван от кашлица, причинена от дъха на дракона. Райлин размахваше бясно меча насам-натам, но нито виждаше нещо, нито можеше да си поеме дъх.

Тамия се олюля като сляпа, търсейки любимият си.

А драконът кацна пред него и го погледна със своя хипнотичен поглед.

— Ти идваш с мен — изръмжа съществото и Алтан безсилно се олюля напред. Щом приближи достатъчно, змиевидния дракон наведе рязко глава и го удари с брадичката си по челото.

Младият мъж се просна в лапите на съществото, което го сграбчи и след това огледа другите двама, невиждащи нищо и мъчещи се да изкашлят дробовете си.

Казадар избълва струя киселина от устата на убиеца си. Тя удари надвесилите се над пътеката скали. Зрението на Тамия и Райлин се върна точно за да видят падащите камъни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

СТУД

Беше студено. Това бе първата мисъл на Райлин, когато се събуди. Студът го обгръщаше отвсякъде. Опита да се размърда, но не можа.

Тогава мъчително отвори очи. Главата го болеше ужасно, по лицето му имаше засъхнала течност, вероятно кръв. Той се огледа и видя, че се намира във вътрешността на малка пещера, хванат в ужасен капан.

Буца лед, от която се подаваше само главата му.

— Райлин — чу сподавен шепот до себе си и погледна настрана. Тамия стоеше в същата безпомощна поза, а лицето и бе цялото в синини и отоци. Дали и той изглеждаше така?

— Онова нещо отвлече Алтан — проплака крадлата. Райлин въздъхна и усети буца да засяда в гърлото му. Наистина, в началото той не бе харесвал особено магьосника, но с течение на времето се бе привързал към него. Алтан го бе спасил от орките, каквото и да мислеше по въпроса, а елфът го бе предал с глупавата си убеденост, че драконът, който ще язди, сам ще кацне при него.

А сега... впрочем, откъде се бе взел този лед?

Райлин не знаеше. Бе видял камъните да падат върху него и в следващия миг почувства жесток удар по слепоочието си, след което потъна в мрак и се събуди така. В пещера ли бе пропаднал? И ако да, как бяха замръзнали с Тамия? Навън бе хладно, но не чак толкова.

Внезапно се чу шумолене и в малката пещера влезе не особено голям дракон. В първия момент елфът изтръпна, сещайки се за змиевидното изчадие, но после видя, че този дракон не е отровнозелен, а бял.

Леден дракон.

Това обясняваше леда.

Животното не обърна внимание на жертвите си, въпреки че Тамия приглушено извика при вида му. Вместо това то се зае да оправя

някакви камъни в ръба на пещерата си и чак след това се обърна към пленниците си.

Отново обаче не каза нищо, а само приближи Райлин и облиза челото му.

Езикът на дракона бе хладен и мек и успокои малко болката в главата на момчето, което изпъшка при допира му.

— Още много топъл — сърдито каза драконът и се обърна към Тамия.

— Топъл за какво? — попита Райлин.

— Тя също много топла — още по-разсърдено каза леденият дракон, като облиза лицето и на крадлата.

— Топла за какво? — повтори Райлин.

— За ядене — отвърна леденият дракон и легна в ъгъла на каменното гнездо, което си бе направил. — Сега пази тихо!

Сетне притвори очи и сви криле до тялото си, подобна на някаква гротескна птица. Тамия щеше да се разтрепери от ужас, ако не бе като вградена в ледения блок. В ума ѝ бяха само двата дракона, които бе видяла един след друг и се чудеше кой е по-ужасен и отвратителен.

— Ама чакай — обади се Райлин, — как така ще ни ядеш?

— Каза пази тихо! — измърка предупредително драконът.

— Ама драконите не ядат елфи и хора — продължи Райлин и се паникьоса. Никога не си бе представял, че първите му два дракона ще искат да го убият.

— Аз не придирчив, яде всичко. А сега остави аз спя!

— Ама не може така, аз съм синът на ездача Райсил, не можеш да ме изядеш!

Леденият дракон отвори очи.

— А стига бе — каза накрая.

Младият елф се чувстваше изключително объркан. Освен Рилзан, бе виждал и други дракони и никой не бе толкова груб като този.

Змиевидният не се броеше.

— Ти син Райсил, ездач Рилзан? — леденият дракон отново бе приближил.

— Да — кимна Райлин.

— Не вярва. Орки казват, Рилзан убит. Райсил също.

— Вярно е. От морски змей. И измяната на черните елфи — отговори Райлин.

— Черни елфи, бели, на вкус еднакви — отговори леденият дракон и оголи зъби в усмивка.

— Откъде знаеш за станалото? — обади се изненадана Тамия.

— Дракони знаят, чуват всичко. Рилзан бил велик. За ездач и син, чул умрели.

— Аз съм жив — отговори момчето — аз съм Райлин.

Леденият дракон го погледна недоверчиво.

— Аз Готлиб — каза накрая, — но не вярва ти син Райсил.

— Повярвай, аз съм — каза момчето. — Оракула ми предсказа... че ще стана драконов ездач, но май ще стана драконова закуска.

Готлиб се засмя.

— Ти забавен, по-умен, отколкото изглежда. Ти враг змията?

— И затова ли знаеш? — ахна Тамия.

— Аз не идиот, само така говори, понеже рядко общува с двуноги — а после внезапно стана сериозен. — Всички знае за звяр от мочурище. От няколко дни дебне нещо, вероятно вас.

— Един наш приятел — отвърна Райлин. — Успя да го отвлече.

Готлиб отново изгледа намусено елфа, сетне надигна ноктестата си лапа.

— Не! — изпищя Тамия, но дракона само блъсна буцата с лед и я строши на късове.

Райлин се свлече в краката му.

Леденият дракон нежно подхвана доспехите му с лапи и го отнесе до гнездото си.

— Така — каза той, — аз теб пощадя, но има условие.

— Кажи.

— Ти стане мой ездач! — каза Готлиб и погледна елфа очаквателно.

Райлин премигна.

— Иначе аз ям — пошегува се леденият дракон.

— Ти... искаш... да те яздя? — не можеше да повярва елфът.

— Да, разбира се. За мен това бъде престижно. Наследник на златен Рилзан. Други дракони в планина пукнат от завист.

Райлин въздъхна. Не така си бе представял дракона си, но нямаше избор.

— За мен ще бъде чест да бъда твой ездач, ледени Готлиб.

— Ти говори сериозно?

— Напълно.

В следващия миг Готлиб го близна по лицето.

— Ама наистина? — плесна с криле той. — Сериозно?

Елфът поклати глава. Това бе невероятно. Понечи да се изправи.

— Чакай! — спря го Готлиб и го бутна с лапа по гърдите. — Ти ранен.

Сетне внимателно близна раната от лявата страна на челото му. Момчето усети как по него се разлива приятен хлад.

— С теб живее хубаво. Прави заедно подвизи, стане велики.

— Кога ще спреш да говориш така? — обади се още Тамия, която си седеше заледена.

— Какво значение има, нали теб ям — отвърна с равен глас Готлиб.

— Не, не, чакай! — сепна се Райлин. — Не можеш да я ядеш! Изобщо не можеш!

— Защо? Да не би тя отровна?

— Просто не може! — отговори Райлин.

Готлиб потропа с нокти.

— Когато се излюпих, видях мама мъртва и аз сам. Научих яде всичко, което намери, гъсеници, мишки. Защо не елфи и хора? С какво са по-различни? Джуджетата, да, те космати, но...

— Ама не може така! — настоя Райлин. — Те са разумни. Имат чувства... обичат се... не може просто така да ги ядеш.

Елфът се намръщи.

— Аз съм твой ездач и ти казвам, че няма да ядеш разумни същества.

Готлиб трепна и се намръщи. След това приближи Тамия и я освободи от ледения ѝ затвор.

— Досадно има ездач — каза той на Райлин. В това време елфът се бе изправил на крака.

— Имам и друга молба към теб.

— Ако иска аз яде растения като елф, забрави.

— Не е това, става дума за първия ни подвиг. Змиевидният отвлече мой много добър приятел и трябва да го освободим.

— Невъзможно — отговори Готлиб.

— Защо? — проплака Тамия.

— Змиевидният отнесъл в мочурище. Лошо място. Не за дракони. Нито елфи.

— Трябва да опитаме — настоя Райлин, — иначе ще го убият.

— Да има ездач страхотно главоболие — оплака се Готлиб на идиотското си наречие, а отсъди:

— Добре, щом налага. Първо ние поспим, после нападнем. Змиите не особено активни вечер. Ние тях изненадаме. А сега спим!

Райлин кимна и погледна към Тамия. Крадлата поклати глава. Всичко се развиваше прекалено бързо.

Но този странен дракон бе едничкият им шанс.

Внезапно гласът на Готлиб разцепи тишината:

— Абе, Райлин? Гномите не много разумни. Става за ядене?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ЗМИЙСКО ОТКРОВЕНИЕ

Алтан отново бе в къщата на чичо си Кобъл и отново гледаше през прозореца, към морето. Този път сред вълните се гънеше страховитият морски змей, който бе нападнал Саликарнас — огромната му паст бе разтворена и от нея ехтеше съскане, а туловището му разпенваше повърхността на морето.

Младежът се отдръпна от прозореца, за да не гледа страховитата твар и се обърна към хола, където вместо чичо си Кобъл обаче видя страховито змиевидно същество. То изглеждаше досущ като убиеца, който бе отнел живота на Регън и Райсил, но се движеше със самочувствието и увереността на господар.

— Здравей, Алтан — рече магьосникът Казадар и чертите на къщата около него се размиха в огромна каменна зала, а Алтан разбра, че кошмарът се е превърнал в реалност. — Очаквах те.

Младият вълшебник беше завързан с дебели въжета върху олтар, сложен пред огромна статуя на закачулена фигура. В залата имаше още две статуи — на зловещ старец, облечен в широк плащ и на огромен рицар в злокобно изглеждаща броня.

Във въздуха се носеше ужасен сладникав аромат, който пречеше на Алтан да се съсредоточи и да опита някакво заклинание.

— Казадар — прошепна той на змийското същество.

— Впечатляващо — кимна змиевидният — Значи вече знаеш кой съм.

— Какво искаш от мен? — попита младежът. — Какво съм ти направил?

— Проблемът е в твоята кръв, млади приятелю. Но може би заслужаваш да научиш истината.

Казадар скръсти люспестите си ръце пред гърдите.

— Чувал ли си легендата за барон Саркорос? — Казадар посочи с ноктест пръст статуята на зловещия старец в черни дрехи.

— Той бил син на Прокълнатия — отговори Алтан, — опитал да завладее Ралмия, ала бил победен от странници, дошли от друг свят.

— Да, това е популярната версия — кимна Казадар. — В действителност бил победен от собствения си син, магьосник на име Джеси. За да унищожи баща си, той се отказал от собствената си магия, но след това имал хубав живот, дори оставил потомство. Споменът за произхода му останал забравен в старите томове на кралската библиотека и наследниците му заживели в щастливо неведение затова че носят в себе си Кръвта на Прокълнатия.

Алтан усети да го полазват ледени тръпки.

— Знаеш ли колко много време търсих тези наследници? Не е лесно, да проследиш разклоненията на род, умишлено забравил себе си. Обаче накрая намерих последния жив потомък. Жена на име Рийна, женена за магьосника Алтам. Твоите родители.

Очите на Казадар блеснаха злокобно.

— Знаеш ли, че в нощта на раждането ти небето заплака с падащи звезди, а Оракула предсказа, че Черната Сянка се завръща за последен път?

Казадар се засмя, когато устните на Алтан оформиха беззвучно „не“.

— Семето на баща ти, магьосника Алтам събуди Кръвта на Прокълнатия, чиято магия оживя в теб. Затова си толкова важен. Когато пролея кръвта ти на олтара за жертвоприношения, воалът между световите на живите и мъртвите ще се раздели, колкото Господаря Вземедушец да се върне. И да направи мен върховен жрец, който да властва навеки над поданиците му.

Алтан затвори очи.

Той беше дете на Прокълнатия.

— Няма нужда да чакаме. Ще изпълня ритуала още тази нощ. Ще умреш, за да може легендарният ти предтеча да живее отново. Трябва да си много горд, Алтан.

Казадар се приведе над момчето.

— В случай че не си обаче...

Змиевидният извади бутилка, пълна с тъмна течност, стисна носа на момчето, за да го принуди да отвори уста, изля течността в гърлото му, а после я затвори с отвратителните си студени пръсти, за да го принуди да преглътне.

— Чай от черен имел — злорадо каза магьосникът. — Стига, за да превърне и най-големият герой в злодей.

Алтан отчаяно погледна злокобното същество, докато светът около него потъмняваше. Скоро сънят го завладя.

* * *

Събуди се няколко часа по-късно. Олтарът, на който бе вързан бе изправен от някакъв механизъм пред грамадната статуя на Прокълнатия. Младежът бе съблечен гол до кръста, а гърдите му бяха намазани с тъмни бои, от които се носеше противната упоителна смрад на черния имел. Алтан опита да се освободи от въжетата, но те бяха здраво стегнати и колкото повече мърдаше, толкова повече се вкопчваха в плътта му.

Залата бе пълна със змиевидни създания — поне десет, които щъкаха около Казадар. Техният господар редеше монотонни напеви и слугите му току се покланяха. Напевите бяха на някаква древна реч, която не звучеше като да е пригодена за човешките уста и гърло.

Казадар се обърна към Алтан и се усмихна:

— Сигурно вече нямаш търпение.

— Да пукнеш дано, изрод такъв! — не издържаха нервите на момчето.

— Успокой се, няма да усетиш нищо.

Казадар извади огромен нож изпод ръкава си и го вдигна. Преди да го свали обаче, таванът на залата изведнъж се вледени и в следващия миг се пръсна на късове. Сред късовете плавно се спусна снежнобял дракон, чиято уста бълваше мразовити изпарения. На гърба му бяха Райлин и Тамия.

— Змии? — попита Готлиб. — Може яде змии?

Казадар плю на земята и броени мигове след това в залата допълзля огромният змиевиден дракон, който бе отвлякъл Алтан. На светлината на факлите и на фона на грамадните статуи не изглеждаше чак толкова голям, но на вид бе още по-отвратителен, като труп на истински дракон, натъпкан в кожа на гигантска змия.

— Ще съжалявате, че се замесихте в това! — закани се магьосникът. — Ще ви пратя в ада!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

БИТКА В КРЕПОСТТА

Змиевидният дракон се приведе леко и разпери криле, съскайки. Готлиб обърна глава към него и леко приклепна, прошепвайки на Райлин и Тамия:

— Вие слиза.

След като двамата се спуснаха на пода, нападна. От устата излезе залп леден въздух, който змиевидния посрещна, като се оригна с киселинни мехурчета, които се пръснаха на отровнозелени замръзнали капки. Двете влечуги се вкопчиха едно в друго. Мощните им тела се завъртяха във въздуха и паднаха върху двама от слугите на Казадар, които не можаха да се отместят навреме. Магьосникът не трепна, а насочи останалите четирима към Тамия и Райлин. Те приближиха елфа и крадлата, а от устата им капеше смъртоносна отрова.

В това време Казадар се обърна към Алтан.

— Приятелите ти закъснях — рече той и замахна с ножа си. Острието мина през една от линиите, очертани от тъмните бои и Алтан извика. Кръвта му опръска олтара и огньовете в очите на статуята, изобразяваща Прокълнатия лумнаха още по-ярко.

Нов трясък обаче прекъсна ритуала. В залата нахлу отряд от седем джуджета, въоръжени с брадви. Алтан дочу гласа на ханджията от Каменодел.

— Да сложим край на това вещерско сборище!

Казадар изсъска раздражен.

* * *

Готлиб и змиевидния се бяха издигнали във въздуха, атакувайки се един друг със смъртоносни издихания. Киселината бе разранила бялата кожа на ледения дракон, и от люспите му капеше кръв.

Змиевидният обаче бе полузамръзнал от едната си страна и летеше с мъка.

— Как? — попита Готлиб противникът си — как създаден? Кой теб покварил?

Змиевидният внезапно нападна противника си и двата дракона се вкопчиха един в друг, падайки в краката на огромната статуя на барон Саркорос.

— Онзи, който е мнозина — отговори змиевидното същество.

В това време трима от останалите змиевидни нападаха новодошлите джуджета, а последният остана при Райлин и Тамия. Киселинните му плюнки хвъркнаха във въздуха. Райлин развъртя меча си и ги блокира с умение, на което и баща му можеше да завиди.

— Иди при Алтан! — извика той на крадлата.

Тя го послуша и хукна към любимия си, докато Казадар бавно повтаряше линията на черните бои с ножа си. Гърдите на момчето бяха плувнали в кръв. Алтан крещеше от болка и безсилие, но черния имел бе притъпил магическите му сили.

Не можеше да направи нищо.

* * *

— Когато се излюпих, бях в някаква люспеста гадост — каза змиевидният внезапно. Дватамата с Готлиб се бяха вкопчили един в друг под паметника на Саркорос.

— Бях беличък, като теб — продължи змиевидният — и дъхът ми хладен като твой. Влечугото се засмя, а ноктите му се вкопчиха по-силно в тялото на Готлиб.

— На колко си години? — попита ледения дракон, обзет от лошо предчувствие.

— На седем — отвърна змиевидният и погледна Готлиб в очите, — братко.

* * *

Райлин се мъчеше да се отбранява от змийските атаки, но това му ставаше все по-трудно. Мечът натежаваше в ръката му, а потта, която шуртеше от челото му падаше в очите и пречеше да вижда.

Челюстите на змиевидния нападател бясно щракаха при всяка негова атака, а отровата ми пръскаше в отвратителни капчици, които с допира си до кожата образуваха болезнени обриви.

За него от другарите му бе останал само един, но и четири от седемте джуджета лежаха мъртви.

Това вече нямаше значение.

Змиевидният се гмурна под поредния удар на Райлин и опашката му удари младия елф в китката. Той извика и изгърва меча си.

Змиевидния го хвана за косата, доближи лицето му към своето и разтвори челюсти към гърлото на момчето.

* * *

— Ела към нас и ще те върнем някак си — каза Готлиб и внезапно се освободи от хватката на създанието, което явно бе негов брат, на свой ред сграбчвайки го, за да го събори на земята.

Челюстите на ледения дракон се оголиха и приближиха врата на съперника му.

— Предай се — помоли той — и ще те освободим от този вид.

— Вече е твърде късно — въздъхна змиевидният. — Аз съм само част от Онзи, който е мнозина. Можеш да направиш само едно.

От очите на Готлиб закапаха студени сълзи, когато стрелна челюсти напред, за да разкъса гърлото на брат си.

* * *

Казадар бе изписал всички линии с ножа си и бе допрял острието му до сърцето на Алтан. Статуята на Прокълнатия изглеждаше по-голяма и тъмна от всякога, а очите и горяха с неземеи огън.

— Свърши се — притвори очи Казадар и понечи да натисне острието.

— НЕ! — Тамия скочи върху влечугото и го изблъска.

Казадар ѝ зашлеви такъв шамар, че един зъб изхвърча от устата ѝ. После отново се обърна към Алтан, вдигнал ножа си.

— Никога не смей да я удряш — извика обаче момчето. Очите му пламнаха. Въжетата се свлякоха от тялото му. Казадар се метна към него, но се озова право в светкавиците, изскочили от пръстите на Алтан. Опита да изсъска магия, с която да се защити, но преди от устата му да излезе и звук, мълниите разкъсаха тялото му, превръщайки го в пепел, а после продължиха към останалите двама змиевидни, първият от които бе унищожен малко преди да склучи зъби около шията на Райлин, а другият, докато се бореше с джуджето.

Алтан се преви на две и от устата му излезе стон на болка. Тамия притича до него.

— Добре ли си?

Алтан не отговори за момент, сетне се изправи и я погледна с пламтящи червени очи.

— Отдавна не съм се чувствал толкова добре.

Гласът му звучеше като трошенето на сухи есенни листа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ЛЮБОВ СРЕЩУ ОМРАЗА

Тамия се отдръпна объркана.

— Алти, добре ли си? — попита тя.

— Няма го вече твойт Алтан — отговори младежът със същия злокобен глас. — Той послужи за това, за което се бе родил. Аз живея отново.

— Алти, плашиш ме — каза Тамия.

— Стига с тоя Алтан — отвърна и с внезапна ярост младият мъж. — АЗ СЪМ ОНЗИ, ОТ КОЙТО ТРЕПЕРИТЕ ВЕКОВЕ НАРЕД. САНАРОС. ЧЕРНАТА СЯНКА. ВЗЕМЕДУШЕЦА. ПРОКЪЛНАТИЯ!

Тамия направи крачка назад. Райлин отново бе надигнал меча си, зад него пристъпяха оцелелите джуджета, а Готлиб предупредително разтвори челюсти:

— Твой приятел полудял.

— Да не би да мислите, че ще ме спрете? Аз съм вечен.

— Не мисля така — каза джуджето ханджия и нападна.

Очите на Алтан грейнаха и от тях изхвъркнаха мълнии, които изблъскаха дребосъците назад и ги забиха в каменната стена, стоварвайки ги безжизнени на пода.

Тамия извика, а Райлин се хвърли с меча си напред. Прокълнатия се дръпна настрана, подобно на сянка, сграбчи го и го метна като играчка настрани.

Райлин се удари в статуята на Дакавар и сетне се срина на земята, подобно на джуджетата. Опита да се изправи, а от устата и носа му потекоха кръв. Не успя и се просна по очи.

— Неее! — изрева Готлиб и устата му забълва ледени залпове. Прокълнатия ги посрещна с червените мълнии от очите си. Двете енергии се срещнаха една с друга, поколебаха се за миг във въздуха, сетне червения мрак на Вземедушеца победи и светкавиците му блъснаха ледения дракон, просвайки го в несвяст.

Лицето на Алтан се усмихна, но не с топлата усмивка на младежа, а с подигравателна гримаса на дълго чакано отмъщение. Тогава обаче погледът му попадна на статуите на Саркорос и Дакавар. Усмивката изчезна.

— Предатели — просъска той и махна с ръка.

Двата монумента потръпнаха, сетне се разпаднаха на гигантски купчини прах. Райлин се закашля — едната от тях почти го бе затрупала.

— Алтан — прошепна Тамия.

Прокълнатия се обърна към нея.

— Стига с този Алтан. Не разбра ли, вече го няма. Съществувам само аз. Винаги съм съществувал само аз. Алтан беше сън, от който се събудих.

— Алтан — продължи Тамия, приближавайки тялото на любимия си, — знам, че си вътре. Знам, че можеш да го прогониш от себе си.

Лицето на младежа се сгърчи от омраза.

— Не, не може.

— Спомни си думите на Оракула, на Вотмос — продължи девойката. — Изборът е твой. Не негов. Той е само призрак.

— Млъкни! Млъкни! — изкрещя Прокълнатия и очите му грейнаха отново. От тях обаче не излезе нищо. Той вдигна ръцете на Алтан и се помъчи да изстреля мълнии от пръстите си.

Не успя.

— Алтан — каза Тамия, — обичам те. Още от нощта, в която татко те прибра у нас.

Прокълнатия нададе вой и тялото на момчето, което бе обсебил се сгърчи.

— Обичам те заради това че се изправи срещу змиорката в онзи канал. Заради това че ме спаси от орките в Планината и от Казадар сега. Но трябва да ме спасиш и от истинския им господар, иначе всичко ще бъде загубено.

Алтан я погледна. Едното му око бе синьо, синьото, което тя толкова обичаше.

Другото светеше в кървавочервено и от него се излъчваше такава ненавист, че Тамия се уплаши да не припадне.

Но не го направи.

— Исках, преди да направиш избора си, да си сигурен, че те обичам — каза девойката, сграбчи окървавеното тяло на любимия си, затвори очи и го целуна страстно по устните.

Алтан изръмжа в прегръдките и, после потръпна, а накрая се отпусна в ръцете ѝ. Във въздуха отекна тежка въздишка.

— И аз те обичам — отвърна Алтан и я прегърна с всичка сила.

* * *

Джуджето Рандолф никога не бе мислело, че неговата скромна странноприемница ще бъде център на такова тържество. То бе пълно с всякакъв народ — гости от Кралския замък на Ралмия, елфи, разбира се и джуджета. Алтан и Тамия, облечени в изящни дрехи — красива роба за младежа и бляскава рокля за девойката, бяха в центъра на тържеството, заедно с техния приятел Райлин, който бе свалил доспехите си и също бе облякъл елегантен тъмнозелен костюм. Неговият дракон Готлиб пък беше най-обичаният от всички гости, тъй като плюеше лед за питиетата, предлагани в хана. Кралят на елфите Леседил, също сред присъстващите, приближи Райлин и му рече:

— Обявявам теб, Райлин, син на Райсил, за новия драконов ездач на елфите и техен най-личен герой!

Райлин кимна признателно и се поклони на владетеля, който след това пристъпи към Алтан и Тамия.

— Вас също обявявам за лични герои на народа на елфите, но вероятно това не ви вълнува толкова — лукаво се подсмихна кралят.

— Алтан, сине на Алтам, взимаш ли Тамия, дъщеря на Регън, за своя законна съпруга? Ще бъдеш ли с нея в радости и в скърби, в успехи и в неволя?

— Да — кимна младежът, — да, да!

— Тамия, дъще на Регън, взимаш ли Алтан, син на Алтам, за твой законен съпруг? Ще бъдеш ли с него в радости и в скърби, в успехи и в неволя?

— Винаги — отговори Тамия.

— В такъв случай, обявявам ви за съпруг и съпруга!

Двамата млади се обърнаха един към друг за дълга и страстна целувка.

— Готлиб, май трябва да ги разхладим малко — прошепна Райлин на своя леден дракон.

ЕПИЛОГ

Граф Велир плахо почука по вратата на барон Раксмаил. Тия дни баронът бе станал крайно раздразнителен. Данъците не се събираха, хората протестираха. Разрушенията на онзи проклет златен дракон отприщиха вълна от недоволство.

За пръв път от столетия властта на черните елфи се тресеше.

Раксмаил обаче отвори вратата на стаята си и излезе от нея във видимо добро настроение.

— Протестираат срещу вас, бароне — опита се да каже граф Велир. — Лорд Бовар искаше да прати орки срещу тях, но дори те са твърде малко.

— Аз ще се заема с това, добри ми графе — спокойно отвърна Раксмаил и излезе на крепостните стени на замъка си, който, за разлика от бедняшките квартали, бе възстановен. Пред него се бе събрало огромно множество, което крещеше:

— Нямаме хляб! Нямаме дом! Нямаме свобода!

— Няма и да имате — засмя се Раксмаил и устните му се изкривиха в жестока усмивка. Вдигна ръце и от ноктите на пръстите му изригнаха червени светкавици, които удариха предните вълни на протестиращите, като ги повалиха на земята. Раксмаил се намръщи.

Мълниите станаха по-мощни и недоволните пламнаха живи.

Очите на барона почервеняха. Скоро дръзналите да оспорват властта му започнаха да се разпадат на буци пепел. Оцелелите се разпищяха и хукнаха да бягат, кой накъдето му видят очите.

Баронът спря стрелбата и вдигна пръсти, духвайки леко над ноктите си.

— Нямах представа, че можете да правите магии, бароне — каза преbledнелият граф Велир.

Раксмаил го погледна и му се усмихна.

— Ще разбереш, драги ми графе, че нямаш представа за доста неща.

Гласът му прозвуча като трошенето на сухи есенни листа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.